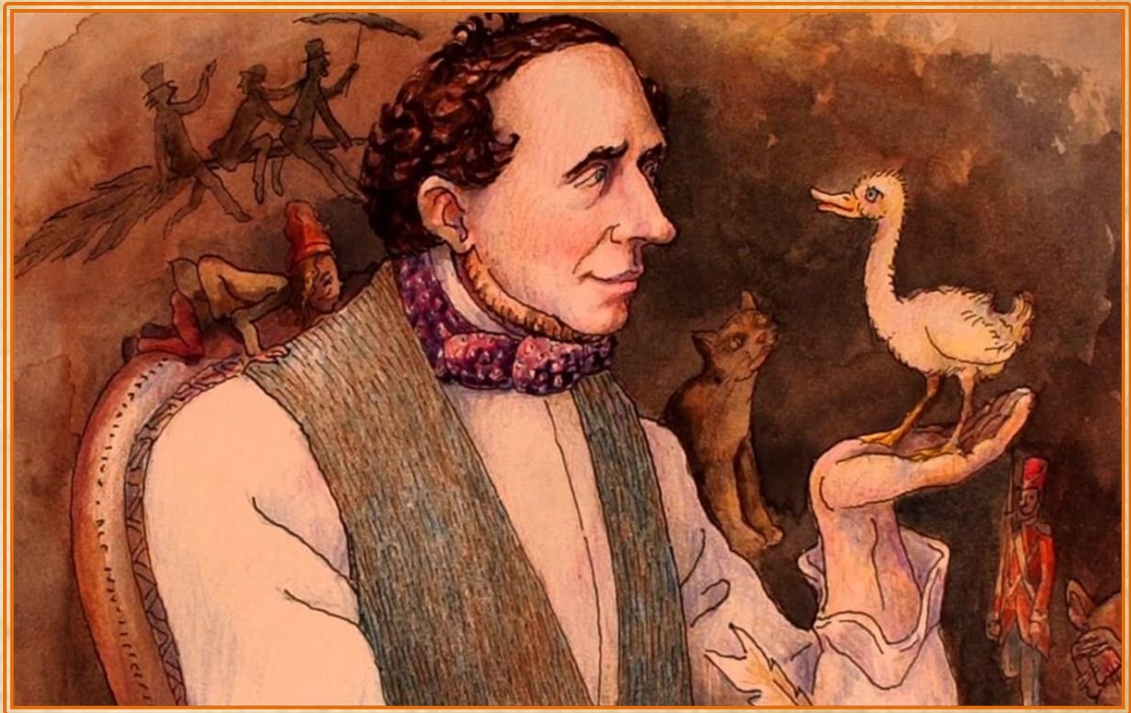

Τα παραμύθια

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα

Η μικρή γοργόνα

Το ασχημόπαπο

Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι

Το κοριτσάκι με τα σπύρτα

Ο μολυβένιος στρατιώτης

2^ο Δημοτικό Σχολείο Ελευθερίου – Κορδελιού

Τάξη: Γ' 2019-20

Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς, που του άρεσε να φοράει κάθε μέρα καινούργια ρούχα και μάλιστα τόσο του άρεσε αυτό, ώστε ξόδευε όλα του τα λεφτά, για να τα αποκτά. Δεν του καιγότανε καρφη να φτιάξει στρατό, ή για θέατρα και τα λοιπά θεάματα, κι απολάμβανε μοναχά το να κυκλοφορεί με την άμαξά του και να επιδεικνύει κάθε φορά τη θαυμάσια νέα φορεσιά του στον κόσμο. Κι επειδή έβγαине σε διάφορες στιγμές της ημέρας, είχε για κάθε ώρα, διαφορετική φορεσιά. Αν τυχόν του γυρεύανε για κάτι, λέγανε οι αυλικοί του: «Τώρα ο βασιλιάς αλλάζει», όπως για άλλους βασιλείς λένε: «Ο βασιλιάς είναι σε σύσκεψη ή συμβούλιο».

Η πρωτεύουσα που ζούσε, ήτανε πολυπληθέσιατη και σημαντικός κόμβος, κι έτσι πάρα πολλοί ξένοι πηγαينوέρχονταν καθημερινά. Μια μέρα φτάσανε και δυο απατεώνες που διατείνονταν πως ήτανε ράφτες και πως έφτιαχναν όμορφα και πολυτελή υφάσματα. Όχι μόνο τα χρώματα και τα σχέδιά τους, λέγαν, είναι τα

ωραιότερα που γίνονται, αλλά το ύφασμά τους έχει την περιέργη ιδιότητα να μη φαίνεται για κείνους μόνο τους ανθρώπους, που είναι ή εντελώς τρελοί ή εντελώς ανάξιοι στην κρίση τους κι άρα δεν αξίζουν την όποια θέση κατέχουν ήδη.

«Αυτό το ύφασμα θα κάνει περίφημα ρούχα», είπε μέσα του ο βασιλιάς. «Όταν θα τα φοράω θα μπορώ αμέσως να καταλαβαίνω, ποιοι από τους συμβούλους ή τους αυλικούς μου είναι ικανοί και ποιοι ανάξιοι· θα καταλαβαίνω τον έξυπνο ή τον βλάκα. Το δίχως άλλο πρέπει να μου φτιάξουν αμέσως καινούργια ρούχα από αυτό το ύφασμα».

Φώναξε λοιπόν αμέσως τους απατεώνες και τους έδωσε μπόλικά χρήματα για να αρχίσουν να δουλεύουνε πάνω στο νέο ύφασμα. Αυτοί έστησαν αμέσως τάχα δύο αργαλειούς κι άρχισαν τη δουλειά. Ύφαιναν πυρετωδώς χωρίς όμως να υπάρχει ούτε στημόνι, ούτε υφάδι· ζήτησαν βέβαια μεταξύ και χρυσά πλουμίδια υπέροχα για να στολίσουν την ύφανση και τα ρούχα, αλλά στην πραγματικότητα τα κρύβανε στην αποθήκη τους και συνεχίζανε να προσποιούνται πως εργάζονται, πάνω στα καινούργια ρούχα και μάλιστα από το πρωί ως το βράδυ.

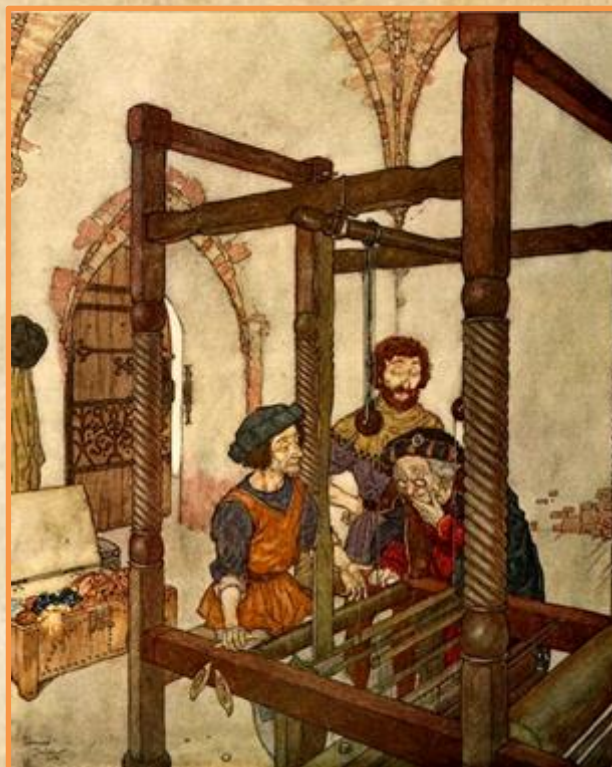
«Θα 'θελα να 'ξερα πώς πάει το ύφασμα», είπε μέσα του ο ανυπόμονος βασιλιάς. Αμέσως μετά όμως θυμήθηκε πως οι ανάξιοι στην κάθε θέση που βρίσκονται δεν θα μπορούν να το δούνε, και φοβήθηκε· όχι βέβαια ότι φοβήθηκε για του εαυτό του, αλλά προτίμησε τελικά να στείλει κάποιον άλλο να δει την πορεία και την πρόοδο της εργασίας. Όλοι οι κάτοικοι της πόλης πλέον ήξεραν την ιδιότητα του υφάσματος κι είχαν μεγάλη περιέργεια να δουν και να διαπιστώσουν ποιος από τους φίλους τους ή ποιος ήτανε παλαβός κι ανάξιος.

«Θα στείλω τον γέροντα υπουργό μου», σκέφτεται ο βασιλιάς. «Είναι τίμιος, συνετός κι ο πιο κατάλληλος για το αξίωμά του κι αυτός μπορεί να κρίνει αν είναι όμορφο το ύφασμα».

Πράγματι έτσι κι έγινε. Πήγε λοιπόν ο γέρο-υπουργός στο εργαστήριο, που δούλευαν οι απατεώνες στους άδειους αργαλειούς.

Κύριε ελέησον!» λέει μέσα του ο υπουργός γουρλώνοντας τα μάτια. «Δεν βλέπω τίποτα». Οι δυο επιτήδευοι τον παρότρυναν να πλησιάσει και τον ρώτησαν πώς του φαίνεται το σχέδιο της ύφανσης και τα χρώματα, και του δείχνανε τους

άδειους αργαλειούς. Ο δε υπουργός άνοιγε τα μάτια του, αλλά δεν έβλεπε τίποτε, αφού δεν είχε τι να δει.

«Καλά, τόσο βλάκας είμαι;» σκέφτηκε λυπημένος· «και να μη μου περάσει ποτέ από το μυαλό! Αλλά δεν πρέπει να το πάρει χαμπάρι κανένας άλλος πως είμαι ανάξιος για το υπουργείο μου. Όχι! δεν συμφέρει να τους το δείξω ότι δεν βλέπω το ύφασμα».

«Λοιπόν, πώς σας φαίνεται;» ρώτησε ο ένας υφαντής.

«Ωραιότατο, λαμπρό, θαυμάσιο!» απάντησε ο υπουργός, κι έβλεπε με τα γυαλιά του. «Αξιόλογο σχέδιο, και τι όμορφα χρώματα! Πάω αμέσως να πω τα νέα στον βασιλιά και πως μου άρεσε πάρα πολύ».

«Ευχαριστούμε πολύ», είπαν οι... μαστόροι, κι άρχισαν να του περιγράφουν τα διάφορα χρώματα, και να του εξηγούν το περίτεχνο σχέδιο. Ο υπουργός άκουγε με προσοχή για να επαναλάβει το κάθε τι στον βασιλιά. Κι όταν επέστρεψε του τα επανέλαβε ακριβώς με κάθε λέξη.

Εν τω μεταξύ, οι πονηροί ζήτησαν και λάβαν κι άλλα χρήματα, μετάξια και χρυσάφια για να προχωρήσουν τη δουλειά, κι φυσικά γεμίζανε την αποθήκη τους κι εξακολουθούσαν να δουλεύουν απ' το πρωί ως το βράδυ με άδειους αργαλειούς.

Ο βασιλιάς μετά από μερικές μέρες, έστειλε άλλον τίμιο υπουργό να δει πώς πηγαίνει η εργασία και να ρωτήσει πότε θα τελειώσει το ύφασμα. Κι αυτός την έπαθε όπως ο πρώτος: Προσπαθούσε να δει, άνοιγε τα μάτια του, αλλ' αφού δεν υπήρχε τίποτε στους αργαλειούς, δεν μπορούσε να δει τίποτε.

«Δεν σας αρέσει το ύφασμα;» ρώτησαν οι... υφαντές και δείχνανε σημεία κι εξηγούσανε λεπτομερώς το θαυμάσιο σχέδιο, το ανύπαρκτο, πάνω στο έξοχης ποιότητας ύφασμα που όμως δεν υπήρχε.

«Δεν είμαι κουτός», σκεφτόταν ο υπουργός, «φαίνεται πως δεν είμαι άξιος για τη θέση μου. Περίεργο! Αλλά δεν πρέπει να τους το δείξω». Άρχισε λοιπόν να παινεύει το ύφασμα, που δεν έβλεπε και να θαυμάζει τα λαμπρά χρώματα και το ωραίο του σχέδιο, που δεν υπήρχε.

«Είναι περίφημο ρούχο!» είπε στον βασιλιά, όταν επέστρεψε.

Όλοι οι πολίτες άκουσαν τις γήιμες που πλέον κυκλοφορούσαν ευρέως και μιλούσαν για το μεγαλοπρεπέστατο ύφασμα. Θέλησε να το δει κι ο βασιλιάς, ενώ ακόμη υφαινόταν. Πήγε λοιπόν με εκλεκτή συνοδεία και με τους δυο υπουργούς του, που είχε στείλει και πριν, και βρήκε τους απατεώνες να εργάζονται πυρετωδώς στους αργαλειούς τους, χωρίς στημόνι, χωρίς υφάδι, χωρίς ύφασμα καν, πάνω κάτω, δεξιά κι αριστερά, προσποιούμενοι πως υφαινούν.

«Δεν είναι θαυμάσιο πράγματι;» φώναζαν κι οι δύο υπουργοί. «Παρατηρήστε Μεγαλειότατε, το σχέδιο και τα χρώματα!» Και δείχνανε τους άδειους αργαλειούς, γιατί φαντάζονταν ότι οι άλλοι βλέπαν όντως το ύφασμα.

«Τι τρέχει;» σκεφτόταν ο βασιλιάς. «Δεν βλέπω τίποτε! Φρίκη! Είμαι κουτός; Δεν είμαι άξιος να είμαι βασιλιάς; Τι έπαθα!» Και πρόσθεσε δυνατά:

«Είναι πολύ καλό! Μου αρέσει πολύ!» Και κούνησε το κεφάλι του σαν να ήταν ευχαριστημένος, ενώ παρατηρούσε τους αργαλειούς με προσοχή, γιατί δεν μπορούσε να ομολογήσει ότι δεν βλέπει τίποτε. Όλοι δε όσοι ήτανε μαζί του κοίταζαν και κοίταζαν χωρίς να βλέπουν τίποτε, αλλά όλοι επανέλαβαν τα λόγια του βασιλιά: «Είναι πολύ καλό!» Και του παρακίνησαν να κάνει από αυτό το ύφασμα φορέματα για την επίσημη πομπή, που επρόκειτο να γίνει κείνες τις μέρες. Από στόμα σε στόμα πήγαιναν τα λόγια: «Ωραίο, λαμπρό, Υπέροχο! Και τι

θαυμάσια τεχνική!» Ο θαυμασμός ήταν γενικός, κι ο βασιλιάς έδωσε στους απατεώνες τον τίτλο: «Υφαντές Της Βασιλικής Αυλής».

Όλη τη νύχτα πριν από την τελετή οι δυο πονηροί δεν κοιμήθηκαν: Άναφραν δεκαέξι λυχνάρια, κι ο λαός τους έβλεπε από τα παράθυρα να υφαίνουν τα βασιλικά φορέματα. Επιτέλους προσποιήθηκαν ότι βγάζουν το ύφασμα από τον αργαλειό, κόβανε τον αέρα με μεγάλα τραλίδια, ράβανε με βελόνες χωρίς κλωστή και κήρυξαν ότι τα βασιλικά φορέματα είναι έτοιμα.

Ο βασιλιάς πήγε πάλι με τη συνοδεία του, οι δε υφαντουργοί σήκωναν το ένα χέρι, σαν να κρατούσαν κάτι, και λέγαν: «Ιδού το βρακί, ιδού ο επενδύτης, ιδού ο μαυδύας», κι ούτω καθ' εξής. «Είναι σαν αραχνοϋφαντα, τόσο είναι ελαφριά! Αλλ' αυτή είναι κι η ομορφιά του υφάσματος»!

«Πραγματικά!» λέγανε κι οι ακόλουθοι του βασιλιά. Αλλά τίποτε δεν βλέπανε, αφού δεν υπήρχε και τίποτε να δούνε.

«Μας δίνει την άδεια η Μεγαλειότητά σας», ρώτησαν οι απατεώνες, «να σας αλλάξουμε και να σας φορέσουμε τη νέα σας ενδυμασία μπρος στον καθρέφτη»; Ο βασιλιάς συμφώνησε αμέσως κι έβγαλε τα ρούχα του. Άρχισαν λοιπόν οι επιτήδριοι να τον ντύνουνε τάχα με τα νέα, το ένα κατόπιν του άλλου· ο δε βασιλιάς γύριζε πότε από δω και πότε από κει και... θαύμαζε στον καθρέφτη.

«Ωραία φορέματα! Σας πηγαίνουν εξάιρετα», λέγαν όλοι. «Τι όμορφο σχέδιο, τι χρώματα! Ορίστε ρούχο μια φορά!».

Ο αυλάρχης παρουσιάστηκε και φιθύρισε στην αυτού Μεγαλειότητα πως είναι η ώρα για την τελετή.

«Έτοιμος είμαι», είπε ο βασιλιάς. «Μου πηγαίνουν καλά τα καινούρια ρούχα μου;» Και γύρισε πάλι στον καθρέφτη για να δείξει ότι τα έβλεπε και του αρέσανε.

Οι αυλικοί, που είχανε την υποχρέωση βάσει του πρωτοκόλλου να κρατάν και να σηκώνουν την ουρά του βασιλικού μαυδύα, σκύφανε στο πάτωμα και με τα χέρια τους σηκώσανε τις άκρες του ρούχου, και πήγαιναν πίσω από το βασιλιά, κρατώντας τον... αέρα. Κανείς δεν τόλμησε να πει και να αποδείξει ότι δεν έβλεπε τα ρούχα. Πήγε λοιπόν ο βασιλιάς στη παρέλαση με τη συνοδεία του κι όλοι στο δρόμο λέγανε:

«Τι μεγαλόπρεπο ένδυμα φοράει σήμερα ο βασιλιάς! Τι ουρά έχει ο μαυδύας του! Πώς του πηγαίνει!» Κανείς δεν ήθελε να προδοθεί ότι δεν βλέπει τίποτε, για να μη τον νομίσουνε κουτό ή ανάξιο για τη θέση του. Ποτέ δεν είχε θαυμάσει τόσος κόσμος, ρούχα βασιλικά.

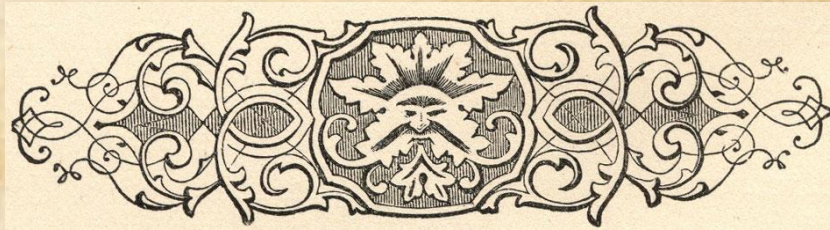
Τότε ένα παιδί φώναξε: «Καλέ ο βασιλιάς είναι τσίτσιδος!».

«Ακούστε τι λέει το παιδί», είπε ο πατέρας του.

«Ο βασιλιάς είναι γυμνός!», είπαν όλοι τους τελικά.

Κι ο ένας άρχισε να φιθυρίζει στον άλλο τα λόγια του μικρού.

Ο βασιλιάς το άκουσε και του φάνηκε σαν να είχαν δίκιο, αλλά σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να διακοπεί η τελετή. Εξακολούθησε λοιπόν τη διαδρομή του, κι οι αυλικοί από πίσω του, κρατούσανε σφιχτά την ουρά του μαυδύα, χωρίς να υπάρχει ούτε μαυδύας, ούτε ουρά.

Η μικρή γοργόνα

Μια φορά κι έναν καιρό, βαθιά μέσα στον ωκεανό, εκεί όπου το νερό είναι μπλε και καθαρό σαν κρύσταλλο και δεν φτάνει κανένας ήχος από την επιφάνεια, ζούσε ο Βασιλιάς της Θάλασσας με τους υπηκόους του και τις γοργόνες. Το βασίλειό του ήταν γεμάτο με τα πιο παράξενα λουλούδια και φυτά, κι ανάμεσά τους κολυπούσαν κάθε λογής φάρια, μικρά και μεγάλα, σαν τα πουλιά που πετάνε ανάμεσα στα δέντρα της γης.

Στο πιο βαθύ σημείο του βυθού, δέσποζε το κάστρο του βασιλιά. Ήταν ένα πανέμορφο παλάτι, με τοίχους από κοράλλια, πετράδια και κοχύλια με μαργαριτάρια. Εκεί ζούσε ο βασιλιάς με τις έξι κόρες του, που ήταν κι αυτές γοργόνες. Η μητέρα τους είχε πεθάνει εδώ και χρόνια και τις μικρές πριγκίπισσες τις ανέθρεψε η γιαγιά τους που ήταν πολύ περήφανη για την καταγωγή της. Γι' αυτό είχε βάλει δώδεκα στρείδια στην ουρά της για να ξεχωρίζει.

Όλες οι κόρες του βασιλιά ήταν όμορφες και καλές, αλλά η μικρότερη ήταν

μαγευτική. Είχε γλυκό πρόσωπο με μπλε μάτια και απαλό δέρμα που ήταν ροζ σαν τα φύλλα του τριαντάφυλλου. Όπως όλες οι γοργόνες του βυθού δεν είχε πόδια, αλλά το σώμα της κατέληγε σε μια ουρά φαριού.

Έξω από το κάστρο υπήρχε ένας όμορφος κήπος από άμμο, γεμάτος με θαυμαστά κόκκινα και μπλε λουλούδια, φρούτα που λαμπύριζαν σαν το χρυσάφι και φύλλα που δεν σταματούσαν ποτέ να κινούνται. Η άμμος ήταν κι αυτή μπλε, και έτσι νόμιζες ότι ο μπλε ουρανός είναι παντού, και πάνω και κάτω, παρότι βρισκόσουν στα βάθη της θάλασσας. Εκεί έπαιζαν οι έξι μικρές γοργόνες, η κάθε μια με τα παιχνίδια της.

Η μικρότερη πριγκίπισσα ήταν περίεργο παιδί, ήσυχο και προσεκτικό. Ενώ οι αδελφές της χαίρονταν με όσα έβρισκαν στα ναυάγια, η μικρή γοργόνα ασχολούνταν μόνο με τα κόκκινα λουλούδια που είχε φυτέψει στον κήπο και ένα μαρμάρινο άγαλμα που είχε βρει ο πατέρας της. Το άγαλμα έδειχνε ένα όμορφο αγόρι και η μικρή γοργόνα το αγαπούσε.

Τίποτε δεν άρεσε περισσότερο στη μικρή γοργόνα από το να ακούει ιστορίες για τον κόσμο έξω από τη θάλασσα. Φωτούσε συνέχεια τη γιαγιά της να της πει όσα ήξερε για τα πλοία και τις πόλεις, τους ανθρώπους και τα ζώα. Μια μέρα η μικρή γοργόνα ρώτησε τη γιαγιά της:

- Πότε θα βρούμε στην επιφάνεια της θάλασσας για να θαυμάσουμε τη στεριά;
- Όταν θα γίνετε 15 χρόνων, της απάντησε εκείνη.

Έτσι έγινε. Κάθε πριγκίπισσα που έκλεινε τα 15 χρόνια, ανέβαινε ελεύθερα στην επιφάνεια της θάλασσας. Κι όταν γυρνούσε στον βυθό, είχε εκατοντάδες πράγματα να διηγηθεί στις υπόλοιπες αδελφές. Οι γοργόνες άκουγαν για την ξερή από τον ήλιο άμμο, τα φώτα των πόλεων, τα αστέρια που τρεμοπαίζουν στον ουρανό και τους ήχους από τις καμπάνες.

Τα χρόνια περνούσαν γρήγορα και οι πέντε από τις έξι αδελφές, που ήταν ελεύθερες πια να πάνε όπου θέλουν, δεν ενδιαφέρονταν για τον κόσμο των ανθρώπων. Έλεγαν ότι ο βυθός ήταν πιο όμορφος και ένιωθαν καλύτερα στο σπίτι τους.

Όμως η μικρότερη γοργόνα ήταν πια ανυπόμονη και δεν μπορούσε να περιμένει άλλο να έρθει η σειρά της.

Μια μέρα, η μικρή γοργόνα ανέβηκε κρυφά μέχρι την επιφάνεια του νερού. Η θάλασσα ήταν φουρτουνιασμένη από τον δυνατό αέρα. Η μικρή γοργόνα είδε μεγάλα κύματα να χτυπάνε ένα ακυβέρνητο πλοίο.

Τα τεράστια κύματα έπεφταν πάνω στο πλοίο με δύναμη και έριχναν τους άντρες μέσα στη θάλασσα. Ξαφνικά, η γοργόνα άκουσε έναν νέο άντρα να ζητάει βοήθεια και να χάνεται στον βυθό της θάλασσας. Χωρίς να το σκεφτεί, κολύμπησε κοντά του και του τράβηξε από τον βυθό στην επιφάνεια της θάλασσας.

Ο άντρας λιποθύμησε. Θα του βγάλω έξω στην ακτή», σκέφτηκε η μικρή γοργόνα.

Όταν έβγαλε τον άντρα στην ακτή, η μικρή γοργόνα έμεινε κοντά του όλη τη νύχτα μέχρι να συνέλθει. Όταν ο ήλιος σηκώθηκε ψηλά στον ουρανό, η μικρή γοργόνα είδε ένα κορίτσι να περπατάει στην ακτή και κρύφτηκε πίσω από τα βράχια. Η κοπέλα βρήκε τον άντρα στην ακτή και κάλεσε βοήθεια. Ο άντρας άνοιξε σε λίγο τα μάτια του και χαμογέλασε στην κοπέλα που ήταν πολύ όμορφη. «Ο πρίγκιπας μας σώθηκε!», φώναζαν οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί. Τον βοήθησαν να σηκωθεί και τον οδήγησαν στο παλάτι.

Η μικρή γοργόνα έβλεπε για πολλή ώρα τους ανθρώπους να είναι χαρούμενοι που βρήκαν τον πρίγκιπα. Λυπήθηκε πολύ όμως επειδή δεν μπορούσε να πει στον πρίγκιπα ότι εκείνη του έσωσε. Έτσι, πήγε πίσω στον βυθό και βρήκε τις αδερφές της.

- Τι είδες στην επιφάνεια της θάλασσας; Ρώτησαν οι αδερφές.

Εκείνη όμως δεν απάντησε. Ήταν τόσο λυπημένη που δεν ήθελε ούτε να φάει ούτε να μιλήσει σε κανέναν. Έπαψε να φροντίζει τα λουλούδια του κήπου μαζί με τις αδερφές της. Καθόταν για πολλές ώρες και κοιτούσε το άγαλμα που είχε βρει ο πατέρας της στον βυθό. Το άγαλμα της θύμιζε τον άνδρα που είχε σώσει και δεν μπορούσε να τον ξεχάσει.

Η μικρή γοργόνα βγήκε πολλές φορές στην επιφάνεια της θάλασσας τις νύχτες με φεγγάρι αλλά δεν είδε ξανά τον πρίγκιπα. Μια μέρα αποφάσισε να πει στις αδερφές της αυτό που είχε συμβεί.

- Αν είχα πόδια θα έφαχνα τον πρίγκιπα και θα έμενα μαζί του για πάντα, είτε η μικρή γοργόνα.

Ένα χταπόδι άκουσε αυτά που έλεγε η μικρή γοργόνα και της μίλησε.

- Ίσως η επιθυμία σου να γίνει πραγματικότητα, αν πας στη μάγισσα που ζει στη σπηλιά του βυθού, είτε το χταπόδι.

Η μικρή γοργόνα πέρασε από σκοτεινά και επικίνδυνα μονοπάτια του βυθού

και έφτασε στη μάγισσα.

- Αν θέλεις να έχεις πόδια όπως οι πριγκίπισσες της στεριάς πρέπει να μου δώσεις κάτι πολύτιμο, της είπε η μάγισσα.

- Θα σου δώσω ό,τι θέλεις. Χρυσάφι, κολιέ από μαργαριτάρια και κοράλλια, είτε αποφασισμένη η μικρή γοργόνα.

- Δε θέλω τέτοια δώρα. Εγώ θέλω τη φωνή σου! είπε η μάγισσα.

- Μα πώς θα μπορέσω να μιλήσω στον πρίγκιπα χωρίς φωνή; ρώτησε η μικρή γοργόνα.

- Δε χρειάζονται τα λόγια. Ο πρίγκιπας θα σε ερωτευθεί για την ομορφιά σου και το μαγευτικό χορό σου, της απάντησε η μάγισσα.

Η μικρή γοργόνα δέχτηκε και έδωσε τη φωνή της στη μάγισσα. Έτσι δεν μπορούσε να μιλήσει πια.

- Πίε αυτό το φίλτρο είπε η μάγισσα που είχε πια τη φωνή της γοργόνας.

- Όμως σε προειδοποιώ: Θα αποκτήσεις πόδια αλλά σε κάθε σου βήμα θα νιώθεις αβάσταχτο πόνο. Κι αν ο πρίγκιπας δε σε ερωτευθεί και παντρευτεί κάποια άλλη δε θα μπορέσεις να ξαναγίνεις γοργόνα. Μετά τον γάμο, το επόμενο πρωί κιόλας, το σώμα σου θα γίνει αφρός της θάλασσας για πάντα.

Η μικρή γοργόνα ήπια το μαγικό φίλτρο και η ουρά της μεταμορφώθηκε σε πόδια. Έπειτα, κολύμπησε μέχρι το παλάτι του πρίγκιπα. Όταν όμως άρχισε να περπατάει στη στεριά πονούσε πολύ και λιποθύμησε.

Ευτυχώς, την είδε ο πρίγκιπας, την πήρε μέσα στο παλάτι όπου την έντυσαν και τη φρόντισαν. Στο παλάτι είχαν γιορτή και η μικρή γοργόνα ήταν τώρα καλεσμένη.

- Πώς σε λένε; τη ρώτησε ο πρίγκιπας.

Η μικρή γοργόνα όμως δεν μπορούσε να απαντήσει γιατί δεν είχε πια φωνή! Του χαμογέλασε και σηκώθηκε να χορέψει. Σε κάθε της βήμα η μικρή γοργόνα πονούσε πολύ, αλλά χόρευε τόσο όμορφα που τη θαύμασαν όλοι στο παλάτι.

- Μου θυμίζεις την κοπέλα που με έσωσε στη θάλασσα. Είναι όμορφη όπως κι εσύ, της είπε ο πρίγκιπας. Αν μπορούσα να τη βρω θα την παντρευόμουν.

Η μικρή γοργόνα ήθελε να του φωνάξει πως του αγαπάει και πως εκείνη του

έσωσε στη θάλασσα. Όμως δεν είχε φωνή κι έτσι δεν μπορούσε να πει τίποτα.

Μετά από μερικές μέρες ο πατέρας του πρίγκιπα ανακοίνωσε πως θέλει να παντρεύει τον γιο του με την κόρη ενός φίλου του. Όταν ο πρίγκιπας γνώρισε την πριγκίπισσα θυμήθηκε πως εκείνη είχε δει όταν ξύπνησε στη στεριά. Νόμισε πως εκείνη τον είχε σώσει κι αποφάσισε να την παντρευτεί.

Τη μέρα του γάμου, ο πρίγκιπας με τη νύφη και τους καλεσμένους ανέβηκαν σε ένα πλοίο για να γλεντήσουν. Όλοι ήταν χαρούμενοι εκτός από τη μικρή γοργόνα που κατάλαβε πως έχασε τον αγαπημένο της.

Τα μεσάνυχτα το γλέντι τελείωσε και όλοι πήγαν για ύπνο, εκτός από τη μικρή γοργόνα που περίμενε να ξημερώσει και να εκπληρωθεί η κατάρα της μάγισσας. Ξάφνου, είδε στη θάλασσα τις αδελφές της με κομμένα τα μαλλιά τους.

-Μην κλαις άλλο αδερφούλα, της είπαν. Δώσαμε τα μαλλιά μας στη μάγισσα του βυθού για να ξαναγίνεις γοργόνα. Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να πάρεις αυτό το μαχαίρι και να σκοτώσεις τον πρίγκιπα πριν ανατείλει ο ήλιος. Δεν υπάρχει άλλη λύση.

Η μικρή γοργόνα πήγε στο δωμάτιο που κοιμόταν ο πρίγκιπας με τη νύφη. Τον φίλησε τρυφερά κρατώντας το μαχαίρι πάνω από την καρδιά του. Όμως δεν μπόρεσε να τον σκοτώσει. Τον αγαπούσε τόσο πολύ. Έτσι πέταξε το μαχαίρι

μακριά και βούτηξε στη θάλασσα.

Άρχισε να νιώθει το σώμα της να γίνεται λευκός αστραφτερός αφρός. Ξαφνικά άκουσε φωνές να τραγουδούν. Αέρινες μορφές εμφανίστηκαν ψηλά. Η μικρή γοργόνα ένωθε να επιπλέει.

- Τι συμβαίνει; Ποιες είστε; ρώτησε με αγωνία.

- Είμαστε οι κόρες του αέρα, της απάντησαν οι μορφές. Αγάπησες έναν άνθρωπο και έκανες τα πάντα για να ζήσεις κοντά του. Αυτό όμως που επιθυμείς είναι πολύ δύσκολο να γίνει.

- Τι πρέπει να κάνω για να ζήσω μαζί του; ρώτησε χαμηλόφωνα η μικρή γοργόνα.

- Η μόνη λύση είναι να αποκτήσεις αθάνατη ψυχή όπως οι άνθρωποι, της απάντησαν τα αερικά. Η ψυχή των ανθρώπων ανεβαίνει στα ουράνια όταν το σώμα τους πάψει να ζει στη γη. Οι γοργόνες ζουν για πολλά χρόνια αλλά δεν έχουν αθάνατη ψυχή. Όταν έρθει η μέρα που θα πάνε να ζουν το σώμα τους μετατρέπεται σε αφρό της θάλασσας, όπως συνέβη και σε σένα.

- Πώς μπορώ να αποκτήσω αθάνατη ψυχή; ρώτησε ξανά η μικρή γοργόνα.

- Οι γοργόνες μπορούν να αποκτήσουν αθάνατη ψυχή όταν ένας άνθρωπος τις αγαπήσει αληθινά. Εμείς ξέρουμε πως ο πρίγκιπας σε αγάπησε παρόλο που νόμιζε πως η γυναίκα που παντρεύτηκε τον έσωσε. Αν ήξερε πως εσύ τον είχες σώσει θα είχε παντρευτεί εσένα. Στον κόσμο των ανθρώπων όμως δε γίνονται

όλα όπως περιμένουμε να γίνουν ή όπως θέλουμε να γίνουν, είπαν οι κόρες του - αέρα. Δηλαδή δεν μπορώ να αποκτήσω αθάνατη ψυχή; ρώτησε η μικρή γοργόνα θλιμμένα.

- Τώρα γίνεσαι κόρη του αέρα σαν κι εμάς γιατί έκανες μία πολύ καλή πράξη αγάπης, της απάντησαν. Δε σκότωσες τον πρίγκιπα και θυσίασες τη δική σου ζωή για να ζήσει εκείνος.

- Άρα έχω αθάνατη ψυχή; ρώτησε η μικρή γοργόνα.

- Όχι ακόμα καλή μας αδελφή, της απάντησαν. Ούτε οι κόρες του αέρα έχουν αθάνατη ψυχή. Μπορούν όμως να την αποκτήσουν κάνοντας καλές πράξεις για τριακόσια χρόνια. Εμείς θα σε βοηθήσουμε να αποκτήσεις αθάνατη ψυχή.

Η μικρή γοργόνα ανέβηκε στα σύννεφα και έγινε κόρη του αέρα. Αντίκρισε τον ήλιο και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

- Είμαι στα αλήθεια κόρη του αέρα! είπε συγκινημένη. Τι όμορφα που είναι να βλέπω τον κόσμο από ψηλά!

Στο καράβι οι άνθρωποι είχαν ξυπνήσει. Η μικρή γοργόνα είδε του πρίγκιπα και τη γυναίκα του να την φάχνουν. Κοιτούσαν λυπημένοι τον αφρό της θάλασσας σαν να ήξεραν πως η μικρή γοργόνα βούτηξε στα νερά.

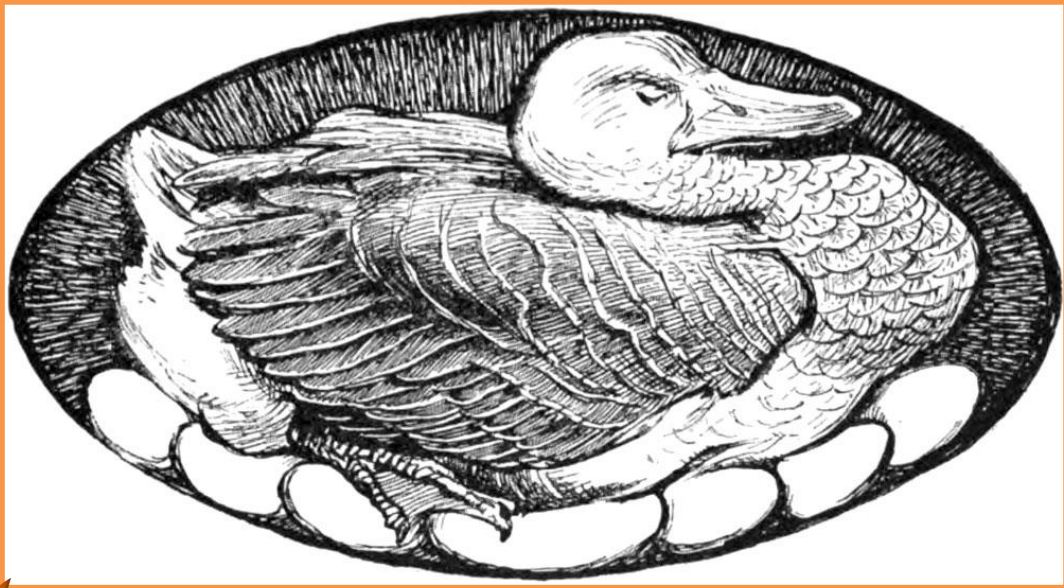
Χωρίς να την δουν τους πλησίασε και τους έδωσε ένα αποχαιρετιστήριο φιλί. Ξεκινώντας το ταξίδι της στον ουρανό κοίταξε για τελευταία φορά τον πρίγκιπα και φιθύρισε:

- Θα συναντηθούμε ξανά μετά από τριακόσια χρόνια στον Παράδεισο.

- Και μπορεί πιο σύντομα, φιθύρισε μια κόρη του αέρα. Εμείς μπαίνουμε στα σπίτια των ανθρώπων χωρίς να μας βλέπουν. Και όποτε βρίσκουμε ένα καλό παιδί που κάνει χαρούμενους τους γονείς του, χαμογελάμε κι εμείς με ευχαρίστηση. Με κάθε χαμόγελο, βγάζουμε έναν ολόκληρο χρόνο από τα τρακόσια χρόνια που πρέπει να περιμένουμε. Αλλά όταν βλέπουμε ένα άτακτο παιδί, δάκρυα κυλούν στα μάγουλά μας και για κάθε δάκρυ πρέπει να περιμένουμε μια μέρα ακόμα...

Το ασχημόπαπο

Μια φορά και έναν καιρό, είχε έρθει το καλοκαίρι και ήταν υπέροχο. Στον κάμπο οι αγρότες είχαν μαζέψει το άχυρο και το 'χαν βάλει σε μεγάλους σωρούς. Ψηλά στον ουρανό πετούσε ένας πελαργός με κόκκινα πόδια και τιτίβιζε. Γύρω από τον κάμπο και τα χωράφια, υπήρχαν απέραντα δάση και στη μέση του κάμπου έλαμπαν βαθιές λίμνες.

Κάτω από τον ζεστό ήλιο, ξεπρόβαλε ένας επιβλητικός πύργος που είχε ολόγυρα τάφρους γεμάτες νερό. Από το νερό μέχρι ψηλά πάνω στα τείχη του πύργου ανέβαιναν αναρριχώμενα φυτά, τόσο ψηλά που από κάτω τους χωρούσαν να σταθούν όρθια μικρά παιδιά. Η βλάστηση ήταν πολύ έντονη εκεί, όση σχεδόν και στο πιο πυκνό δάσος. Έδώ είχε κάνει τη φωλιά της μια πάπια που κλωσούσε τα αβγά για να βγουν τα μικρά της. Όμως η πάπια είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της, γιατί είχε περάσει πολύς καιρός που τα κλωσούσε και ήταν συνέχεια μόνη της.

Όσοι μια μέρα, επιτέλους, άρχισαν να σπάζουν τα αβγά, το ένα μετά το άλλο. Από τα αυγά προεξείχαν κεφαλάκια.

«Πί, πι!» έλεγαν τα παπάκια και έβγαιναν με κόπο έξω.

«Ραπ, ραπ, γρήγορα, γρήγορα!» φώναζε η πάπια.

Τα παπάκια σκουντουφλούσαν και έβαζαν όλες τις δυνάμεις τους να τρέξουν κοντά της. Όλα γύρω τους φαίνονταν περιέργα και κοιτούσαν τα πάντα με ευθουσιασμό.

«Πόσο μεγάλος είναι ο κόσμος» έλεγαν. Βλέπετε, τώρα είχα πολύ περισσότερο χώρο να κινηθούν απ' ότ'αυ ήταν μέσα στο αβγό!

«Ακόμα δεν βγήκατε από το αβγό και νομίζετε ότι είδατε τον κόσμο ολάκερο!» έλεγε γελώντας η μαμά-πάπια. «Ο κόσμος πάει πιο πέρα και από την άλλη πλευρά του κήπου που είναι το κτήμα του παπά, αλλά εκεί δεν έχω πάει ούτε εγώ!» Και καμάρωνε τα παιδάκια της λέγοντας: «Τι όμορφα που είσαστε όλα μαζί!».

Όμως ξάφνου είδε κάτι στη φωλιά και είπε:

«Α, όχι δεν έχω ακόμα όλα τα παπιά μου! Το μεγαλύτερο αβγό είναι ακόμη στη φωλιά. Πόσο άραγε θα χρειαστεί ακόμη; Έχω αρχίσει να εκνευρίζομαι!»

Τι να κάνει όμως, η πάπια κάθισε πάλι να το κλωσήσει.

Τότε ήρθε μια γριά πάπια για επίσκεψη και της λέει:

«Λοιπόν τι κάνεις;»

«Να, ένα από τα αβγά μου έχει καθυστερήσει να σπάσει» της απάντησε η πάπια, συνεχίζοντας να κλωσάει. «Ούτε μια τρυπούλα σε αυτό το αβγό. Αλλά για δες τα άλλα τα παπιά μου. Είναι τα ομορφότερα παπάκια που έχω δει ποτέ!»

«Για να δω κι εγώ αυτό το αβγό που δεν λέει να ανοίξει» λέει η γριά και συνεχίζει:

«Να δεις που είναι αβγό γαλοπούλας. Έτσι με κορόιδεψαν και μένα μια φορά και είδα και έπαθα. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο φοβόταν το νερό εκείνο το γαλόπουλο. Και δεν μπορούσα να το χορτάσω όσο και να μάζενα, όσο κι αν το τάιζα, όσο και να μάλωνα όσο και να βοηθούσα. Για να το δω και το δικό σου το αβγό! Μα, ναι αυτό είναι σίγουρα αβγό γαλοπούλας! Παράτησέ το αμέσως και άντε να μάθεις τα άλλα τα παιδιά σου να κολυμπάνε!»

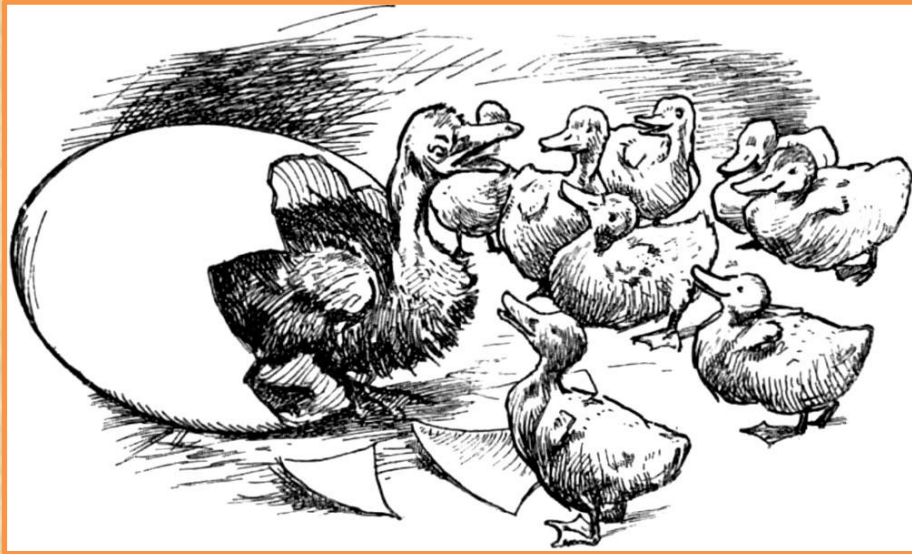
«Θα μείνω να το κλωσήσω λίγο ακόμη!» απάντησε με πείσμα η μαμά πάπια.

«Τόσο καιρό κάθισα σε αυτό το αβγό, δεν πειράζει να καθίσω λιγάκι ακόμη!»

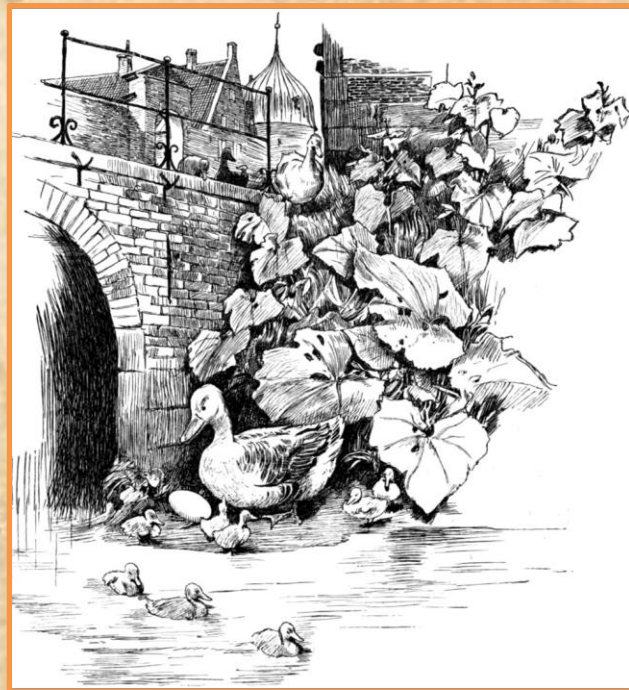
«Όπως θες!» της είπε η γριά πάπια και έφυγε.

Κάποια στιγμή, όμως, άνοιξε και το μεγάλο αβγό και εμφανίστηκε το μικρό από μέσα.

«Πι, πι!» είπε το μικρό και βγήκε από το τσόφλι του. Ήταν όμως πολύ μεγάλο και άσχημο πουλάκι.

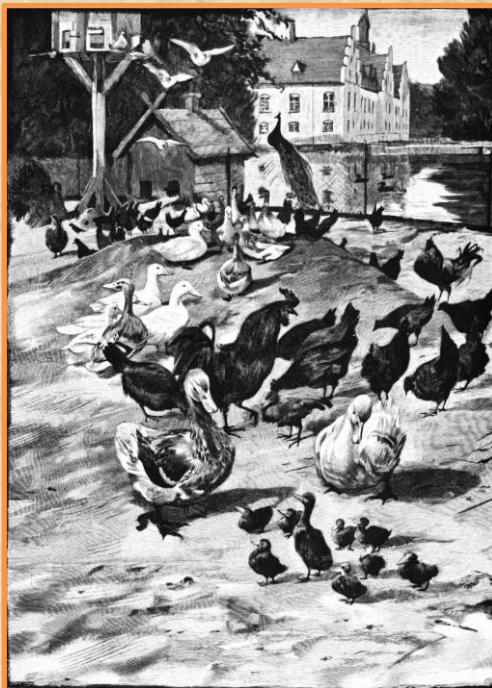
«Υπερβολικά μεγάλο παπάκι» σκέφτηκε η μαμά πάπια όταν το είδε. «Κανένα από τα άλλα παπιά μου δεν μοιάζει με αυτό. Μήπως είναι πραγματικά μία μικρή γαλοπούλα; Σύντομα θα το μάθω. Θα πρέπει σύντομα να πέσει στο νερό. Και αν δεν θέλει, θα το ρίξω εγώ η ίδια μέσα!»

Ο καιρός την επόμενη μέρα ήταν υπέροχος και ο ήλιος έκαιγε πάνω στις πρασινάδες. Η μαμά πάπια εμφανίστηκε με όλη την οικογένειά της στη λίμνη.

«Πλατς!» έδωσε μια και πήδηξε μέσα στο νερό.

«Ραπ, ραπ!» φώναζαν τα παπάκια και το ένα μετά το άλλο έπεφταν στο νερό ξοπίσω της. Στην αρχή έπεσαν με το κεφάλι μέσα, αλλά αμέσως ξεπρόβαλλαν στην επιφάνεια και άρχισαν να κολυμπάνε περήφανα. Τα πόδια τους πήγαιναν πέρα δώθε από μόνα τους και όλα φαίνονταν ότι βρίσκονται στο στοιχείο τους. Ακόμη και το μικρό ασχημόπαπο που κολυπούσε μαζί τους κολυπούσε μια χαρά.

Το ασχημόπαπο ήταν στενοχωρημένο

«Είδες; Τελικά δεν είναι γαλόπουλο!» σκέφτηκε περήφανα η μαμά πάπια. «Και κοίτα πόσο όμορφα χρησιμοποιεί τα πόδια του και πόσο ίσια κρατάει το κορμί του».

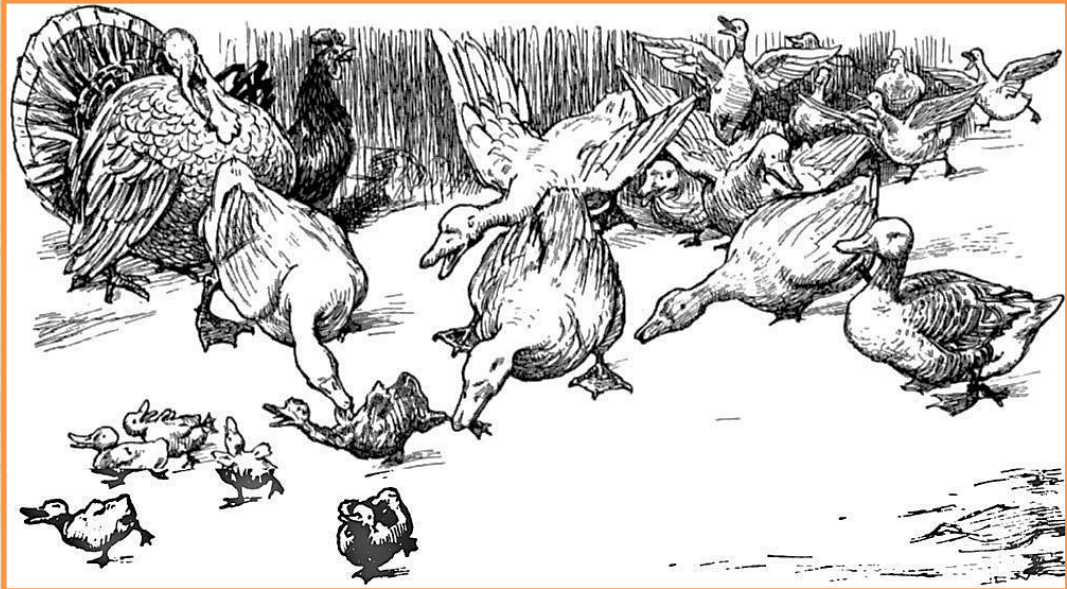
Και τότε είπε στα παπάκια της:

«Ραπ, ραπ, πάμε να σας παρουσιάσω στην αυλή με τις πάπιες. Μόνο προσέξτε να μείνετε κοντά μου μη σας πατήσει κανείς και μακριά από τη γάτα!»

Έτσι όλη η οικογένεια μπήκε στην αυλή με τις πάπιες. Εκεί επικρατούσε μεγάλη φασαρία. Δύο φαμίλιες τσακωνόντουσαν για ένα φαροκόκαλο αλλά τελικά το πήρε η γάτα.

«Βλέπετε, έτσι είναι ο κόσμος!» είπε η μαμά πάπια στα παιδιά της. «Να χρησιμοποιείτε τα πόδια σας, να περπατάτε γρήγορα και να σκύφετε μπροστά

στη γριά πάπια που βλέπετε εκεί πέρα. Αυτή είναι η πιο αξιοσέβαστη από όλες. Στις φλέβες τις ρέει ισπανικό αίμα. Όπως βλέπετε φοράει ένα όμορφο κόκκινο πανί γύρω από το πόδι της. Αυτό είναι η μεγαλύτερη αναγνώριση που μπορεί να πάρει μία πάπια. Σκύψτε τώρα τον σβέρκο σας και πείτε: Φαπ!»

Αυτό ακριβώς έκαναν τα παπάκια, ενώ οι άλλες πάπιες τα παρατηρούσαν και έλεγαν:

«Για κοιτάξτε! Μας έφερε και τα κατιούργια παπάκια της, σαν να μην ήμασταν ήδη αρκετοί! Και πόσο άσχημο είναι εκείνο το παπί! Αυτό δεν θα το ανεχτούμε!»

Αμέσως μία πάπια πήγε κοντά στο άσχημόπαπο και το τσίμπησε στον σβέρκο!

«Ασ' το ήσυχο!» φώναξε η μαμά πάπια, «δεν πείραξε κανέναν!»

«Μα είναι τόσο μεγάλο και τόσο παράξενο,» είπε η πάπια που το είχε δαγκώσει. «Πρέπει να το διώξουμε μακριά!»

«Όμορφα παιδάκια έχει η μανούλα!» είπε τότε με στόμφο η γριά πάπια με το πανί γύρω από το πόδι της. «Όλα εκτός από εκείνο το μεγάλο, το κακορίζικο!»

Αλλά η μαμά πάπια υπερασπίστηκε αμέσως το μικρό της:

«Δεν είναι όμορφο, αλλά έχει καλό χαρακτήρα και κολυμπάει το ίδιο καλά όπως και τα υπόλοιπα. Μπορώ να πω καλύτερα κι από τα υπόλοιπα. Πιστεύω ότι με τον καιρό και όσο θα μεγαλώνει θα φτιάξει το μέγεθος και το σουλούπι του. Έτσι και αλλιώς παπί είναι δεν θα το ενοχλήσει ιδιαίτερα η άσχημια του!»

«Τα άλλα παπάκια είναι γλυκότερα!» απάντησε η γριά. «Κάντε σαν να είστε

στο σπίτι σας κι αν βρείτε κανένα φαροκόκαλο, να μου το φέρετε!»

Και έτσι η αυλή έγινε το σπίτι τους.

Ωστόσο το φτωχό παπί που είχε βγει τελευταίο από το αβγό του και ήταν τόσο μα τόσο άσχημο, δεν περνούσε καθόλου καλά. Όλο το δάγκωναν, το έφτυναν και το κοροΐδευαν οι άλλες πάπιες αλλά και οι κότες.

«Είναι πολύ μεγάλο» έλεγαν όλες.

Ακόμη και ένας τρελός γάλος που νόμιζε πως είναι ο καίσαρας, φύσηξε και ξεφύσηξε σαν ιστιοφόρο και μετά όρμηξε προς το μικρό ασχημόπαπο φωνάζοντας: «γλου, γλου, γλου».

Το παπάκι δεν ήξερε πού να σταθεί και πού να βρεθεί. Ήταν θλιμμένο που ήταν τόσο άσχημο και είχε γίνει ο περιγελος όλης της αυλής.

Η συμπεριφορά όλων προς το ασχημόπαπο γινόταν κάθε μέρα και χειρότερη. Οι πάπιες το δάγκωναν, οι κότες το τσιμπούσαν ακόμη και το κορίτσι που έφερνε την τροφή το κλοτσούσε. Τώρα όλοι το κυνηγούσαν το καημένο. Ακόμη και τα αδέρφια του το περιγελούσαν και του έλεγαν: «Μακάρι να σε έπαιρνε η γάτα αηδιαστικό πλάσμα!». Και η μητέρα αναστέναζε: «Μόνο να είχες φύγει μακριά!»

Έτσι μια μέρα το ασχημόπαπο πέταξε πάνω από τον φράκτη. Τα πουλάκια που ήταν στους θάμνους φοβήθηκαν και πέταξαν ψηλά. «Η ασχήμια μου τα τρόμαξε!» σκέφτηκε το παπάκι με πίκρα και έκλεισε τα μάτια του. Παρόλα αυτά συνέχισε να τρέχει. Έτσι έφτασε σε ένα μεγάλο βάλτο όπου έμεναν αγριόπαπιες. Εκεί έμεινε την νύχτα, γιατί ήταν πολύ κουρασμένο και στεναχωρημένο.

Το πρωί πέταξαν οι αγριόπαπιες ψηλά και αντίκρισαν τον νέο τους συγκάτοικο.

«Τι μέρους του λόγου είσαι εσύ;» το ρώτησαν.

Το παπάκι γυρνούσε προς όλες τις πλευρές και χαιρετούσε όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Είσαι αποκρουστικά άσχημο» είπαν οι αγριόπαπιες «αλλά αυτό δεν πειράζει όσο δεν παντρεύεσαι μέλος της οικογένειάς μας!»

Το καημένο το ασχημόπαπο είχε βέβαια άλλες έννοιες από την παντρεία. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να μπορεί να ξαπλώνει στην ακτή και να πίνει λίγο από το νερό του βάλτου.

Μετά από δύο μέρες, ήρθαν και δύο άγριες χήνες. Για την ακρίβεια ήταν δύο χηνόπουλα, που δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που βγήκαν από το αβγό τους.

«Άκου, είσαι τόσο άσχημο, αλλά εμείς μπορούμε να σε ανεχτούμε. Θέλεις να έρθεις μαζί μας και να γίνεις ο οδηγός του σμήνους μας;» ρώτησαν το παπάκι.

«Μπαμ, μπαμ!» ακούστηκαν τότε δύο πυροβολισμοί και τα χηνόπουλα έπεσαν νεκρά. Το νερό κοκκίνισε από το αίμα.

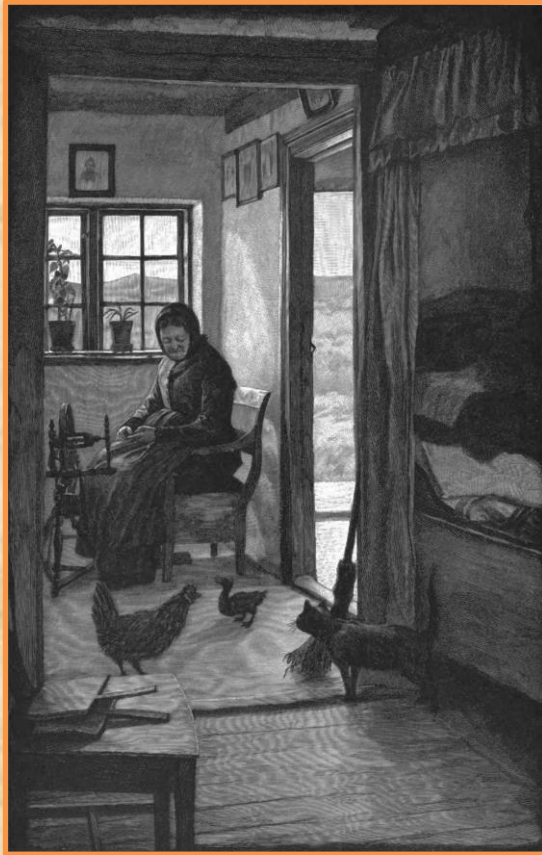
«Μπαμ, μπαμ» ξανακούστηκαν πυροβολισμοί, και σμήνη ολόκληρα από αγριόχηνες σηκώθηκαν από τον βάλτο. Μετά ξανακούστηκαν πυροβολισμοί. Οι κυνηγοί κάθονταν κρυμμένοι δεξιά αριστερά γύρω από τον βάλτο και πυροβολούσαν. Μερικοί είχαν ανεβεί πάνω στα κλαδιά των δέντρων.

Ο μπλε καπνός από μπαρούτι περνούσε σαν σύννεφο μέσα από τα δέντρα και στάθηκε ψηλά πάνω από το νερό. Τα κυνηγόσκυλα στριμάχνονταν να μπουν μέσα στον βάλτο.

Πόσο τρόμαξε στ' αλήθεια το παπάκι! Γύρισε το κεφάλι για να το κρύψει μέσα στη φτερούγα του. Τότε ένας τεράστιος σκύλος στάθηκε μπροστά του. Η γλώσσα του σκύλου κρεμόταν μέχρι κάτω και τα απάισια μάτια του γυάλιζαν. Σχεδόν ακουμπούσε το παπάκι με την μουσούδα του, έδειξε τα κοφτερά του δόντια αλλά αποτραβήχτηκε χωρίς να το πειράξει.

«Δόξα τον Θεό» αναστέναξε το παπί, «είμαι τόσο άσχημο που ακόμη και ο σκύλος δεν θέλει να με δαγκώσει!»

Έτσι έμεινε ξαπλωμένο ενώ από παντού ακούγονταν τουφεκιές και τα σκάγια διέσχιζαν τον αέρα.

Αργά το μεσημέρι ησύχασε η κατάσταση, αλλά το καημένο το παπάκι δεν τολμούσε να σηκωθεί. Κάθισε και περίμενε για αρκετές ώρες ακόμη πριν κοιτάξει τριγύρω και μετά άρχισε να τρέχει με όλες του τις δυνάμεις να φύγει μακριά από τον βάλτο.

Κατά το απόγευμα, το ασημόπαπο έφτασε σε μια φτωχική αγροικία. Ήταν τόσο άθλια η κατάσταση της, που και η ίδια δεν ήξερε από ποια πλευρά να πέσει και έτσι έμεινε όρθια. Εκείνη τη στιγμή έπεφτε βροχή και ο αέρας φυσούσε έντονα. Έτσι το παπάκι έπρεπε να καθίσει για να μην το παρασύρει ο αέρας, ενώ η κακοκαιρία ολοένα και χειρότερνε.

Το παπάκι παρατήρησε ότι η πόρτα είχε ανασηκωθεί και κρεμόταν στραβά από τον έναν μεντεσέ. Έτσι κάτω από την πόρτα έμεινε μια χαραμάδα απ' όπου ίσα-ίσα θα μπορούσε το παπί να μπει στην αγροικία. Και αυτό ακριβώς έκανε.

Μέσα στο φτωχικό σπίτι, έμεινε μια γριά με τον γάτο και την κότα της.

Ο γάτος, τον οποίο η γριά έλεγε γιόκα, μπορούσε να σχηματίσει με την πλάτη του γέφυρα και να πλέκει. Κι αν του χάιδευαν το τρίχωμα, πετούσε σπίθες! Η κότα είχε πολύ κοντά πόδια και γι' αυτό την έλεγε κοντοποδαρού.

Όταν ξημέρωσε, είδαν το ξένο παπί και ο γάτος άρχισε να πλέκει και η κότα να κακαρίζει.

«Τι είναι αυτό πάλι;» αναρωτήθηκε η γριά και καθώς δεν έβλεπε καλά, νόμιζε ότι το παπάκι ήταν μια παχιά πάπια.

«Αυτό είναι καταπληκτική μπάζα» είπε. «Τώρα θα έχω αβγά πάπιας. Άρκει να μην είναι αρσενικιά! Αυτό θα το δούμε σύντομα.»

Έτσι αποφάσισε να κρατήσει το παπάκι, δοκιμαστικά. Αλλά βέβαια το παπάκι δεν έκανε ούτε ένα αβγό.

Επειδή ο γάτος ήταν ο κύριος του σπιτιού και η κότα η κυρία, η κότα το ρώτησε:

«Μπορείς να κάνεις αβγά;»

«Όχι» απάντησε το παπί.

«Τότε δεν έχεις δουλειά σε αυτό το σπίτι» ανταπάντησε η κότα.

Ο γάτος το ρώτησε:

«Μπορείς να κάνεις γέφυρα με την πλάτη σου; Μπορείς να πλέκεις; Μπορείς να πετάς σπίθες;»

«Όχι» απάντησε σε όλα το παπί.

«Ε, τότε δεν μπορείς να έχεις άποψη όταν μιλάνε μεταξύ τους νοήμονα άτομα!» είπε με στόμφο ο γατούλης.

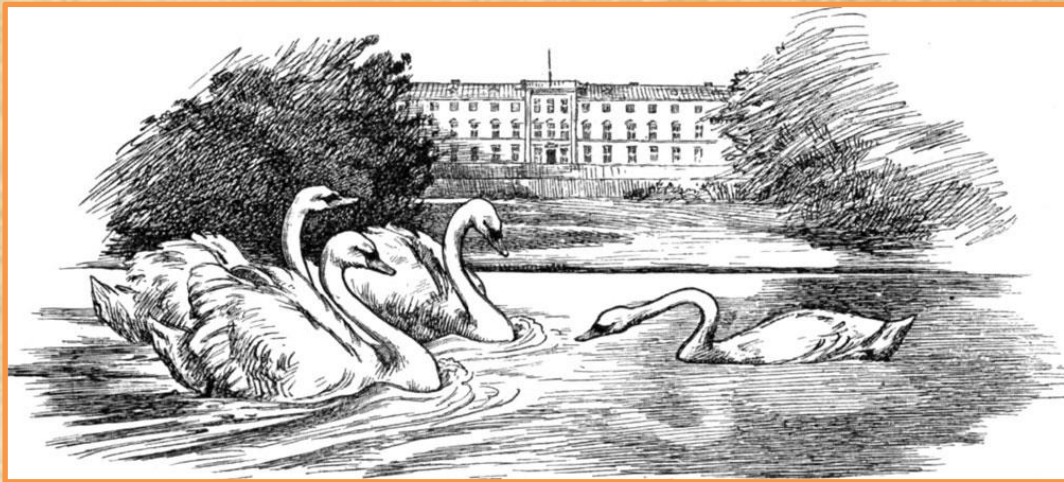
Το παπάκι στεναχωριόταν και καθόταν στη γωνιά του. Τότε αυθόρμητα σκέφτηκε τον καθαρό αέρα και τη λιακάδα. Νοστάλησε να κολυμπήσει στο νερό και είπε την επιθυμία του στο κοτόπουλο.

«Τι είναι αυτά που λες;» απάντησε αυτό, «τι περίεργες σκέψεις είναι αυτές; Άρχισε να κάνεις αβγά ή να πλέκεις να δεις για πότε θα σου περάσουν!»

«Μα είναι υπέροχα να κολυμπάς στο νερό!» διαμαρτυρήθηκε το παπάκι, «υπέροχα να δροσίζεις το κεφάλι σου στα κύματα ή να βουτάς μέχρι τον βυθό!»

«Ναι, θα πρέπει να είναι καταπληκτική διασκέδαση!» είπε το κοτόπουλο ειρωνικά. «Καλά, έχεις χαζέψει! Ρώτα τον γάτο που είναι ο εξυπνότερος από

όσους γνωρίζω, αν του είναι τόσο ευχάριστο να κολυμπάει στο νερό ή να κάνει βουτιές!»

«Δεν με καταλαβαίνετε!» είπε το παπάκι.

«Αν δεν σε καταλαβαίνουμε εμείς, τότε ποιος μπορεί να σε καταλάβει! Δεν θα πιστεύεις βέβαια ότι είσαι εξυπνότερο από τον γάτο και από μένα. Κοίταξε να μάθεις να κάνεις αβγά, να πλέκεις και να πετάς σπιθές!»

«Νομίζω ότι θα βγω να περιπλανηθώ στον κόσμο!» απάντησε το παπάκι.

«Αυτό να κάνεις!» ανταπάντησε η κότα.

Έτσι το παπάκι έφυγε μακριά. Έκανε βουτιές σε μια λίμνη και κολυμπούσε στο νερό, αλλά, λόγω της ασχημίας του, όλα τα υπόλοιπα ζώα το απέφευγαν.

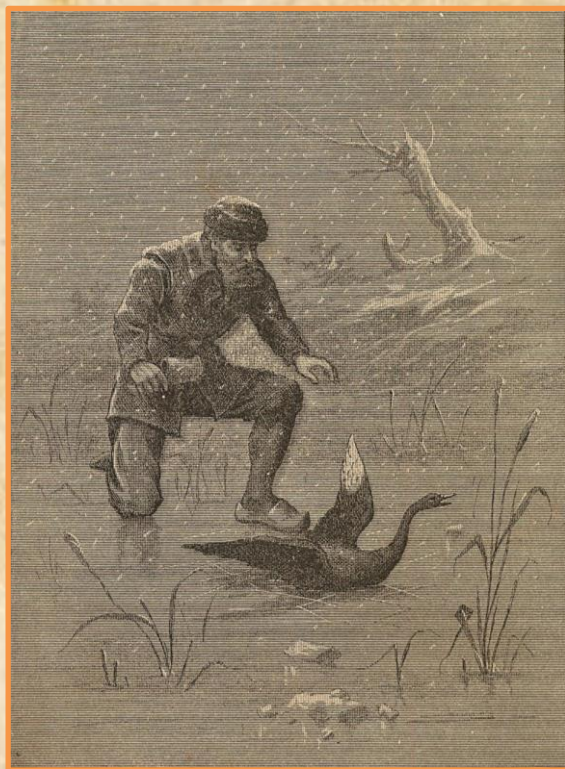
Όταν έφθασε το φθινόπωρο, τα φύλλα στα δέντρα κιτρίνισαν και οι καταγιγίδες τα έπαιρναν και τα στριφογυρνούσαν στον αέρα. Το κρύο άρχισε να γίνεται αισθητό. Τα σύννεφα κρέμονταν βαριά, φορτωμένα με βροχή, χιόνι και χαλάζι. Πάνω στον φράχτη στεκόταν ένα κοράκι που έκρωζε από το κρύο «κρα, κρα!».

Ο χειμώνας ερχόταν και πάγωνες και μόνο με την ιδέα. Η κατάσταση για το παπάκι δεν ήταν καθόλου καλή.

Ένα απόγευμα, ενώ το ηλιοβασίλεμα φώτιζε ακόμα με υπέροχα χρώματα του ουρανό, ένα σμήνος από μεγάλα άσπρα πουλιά ξεπρόβαλε πίσω από τους θάμνους. Το παπάκι δεν είχε ξαναδεί τόσο όμορφα πουλιά. Ήταν ολόλευκα και αστραφτερά με μεγάλους λυγερούς λαιμούς. Λέγονταν κύκνοι. Έβγαζαν μία παράξενη κραυγή, άπλωναν τις φανταχτερές φτερούγες τους και πετούσαν από τις κρύες περιοχές στις θερμότερες πάνω από ανοιχτές θάλασσες. Πετούσαν τόσο ψηλά που το ασχημόπαπο αισθανόταν πολύ παράξενα και μόνο που τα έβλεπε.

Οι κύκνοι ήταν τα πιο όμορφα πουλιά που είχε δει ποτέ!

Το ασχημόπαπο δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του αυτά τα φανταχτερά, όμορφα πουλιά. Μόλις χάθηκαν στον ορίζοντα βούτηξε μέχρι τον βυθό και όταν ξεπρόβαλε πάλι στην επιφάνεια αισθάνθηκε περίεργα. Δεν ήξερε βέβαια πώς τα λέγανε αυτά τα πουλιά, ούτε πού πήγαιναν αλλά τα αγαπήσε όσο δεν είχε αγαπήσει ποτέ κανέναν. Αλλά αισθάνθηκε αμέσως άσχημα. Πώς αλήθεια τόλμησε να ευχηθεί να αποκτήσει τέτοια ομορφιά; Θα ήταν ευτυχισμένο αν το ανεχόταν καμιά πάπια τόσο άσχημο που ήταν το καημένο...

Όσο περνούσε ο καιρός, ο χειμώνας αγρίευε και η λίμνη πάγωνε σιγά σιγά! Το παπάκι έπρεπε να κολυμπάει ακατάπαυστα για να μην αφήσει το νερό να παγώσει γύρω του. Κάθε νύχτα όμως η τρύπα μέσα στην οποία κολυμπούσε μικραίνε όλο και περισσότερο.

Το κρύο έγινε τσουχτερό και το παπάκι έπρεπε να χρησιμοποιεί συνεχώς τα πόδια του για να εμποδίσει το πάγωμα του νερού. Κάποτε κουράστηκε όμως και έμεινε ακίνητο. Τότε όλο το νερό πάγωσε και το παπάκι έμεινε εγκλωβισμένο μέσα στον πάγο.

Την επόμενη μέρα το πρωί, ένας περαστικός αγρότης παρατήρησε το φτωχό ζώο.

Πήγε κοντά, έσπασε τον πάγο με το παπούτσι του, πήρε στα χέρια του το παπάκι και το πήγε στη γυναίκα του. Το φτωχό παπάκι ξαναζωντάνεψε και τα παιδιά του αγρότη θέλανε να παίξουν μαζί του. Αλλά το φοβισμένο παπάκι νόμιζε ότι θα το πονέσουν. Από τον φόβο του πήδηξε πάνω στην κούπα με το γάλα και το γάλα πιτσιλισε όλο το σπιτικό. Μετά πέταξε πάνω στο ράφι με το βούτυρο και από κει στο βαρέλι με το αλεύρι και μετά πετούσε τρομαγμένο στον αέρα. Η γυναίκα φώναζε και το κυνηγούσε με την τοιμπίδα του τζακιού, και τα παιδιά έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο κυνηγώντας το παπάκι ενώ όλοι γελούσαν και φώναζαν. Ευτυχώς που ήταν ανοιχτή η πόρτα. Έτσι το παπάκι πετάχτηκε έξω και μπόρεσε να σωθεί ανάμεσα στους θάμνους. Εκεί λοιπόν έμεινε ξαπλωμένο και εξουθενωμένο στο απάτητο χιόνι.

Το παπάκι έμεινε μόνο του και δυσκολεύτηκε αφάνταστα μέχρι να περάσει ο χειμώνας. Όσπου μια μέρα, ενώ στεκόταν μέσα στις καλάμιές ενός βάλτου, άρχισε πάλι να εμφανίζεται η ζεστασιά του ήλιου. Οι κορυδαλλοί τραγουδούσαν ότι η άνοιξη είχε πια καταφθάσει.

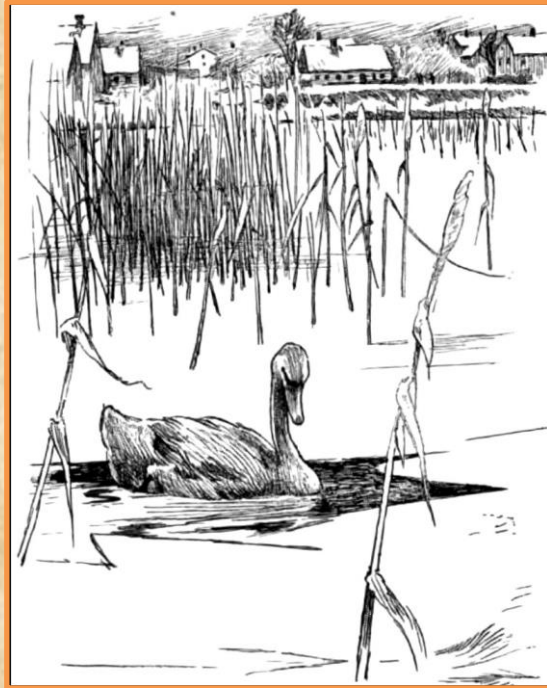
Τότε το παπάκι άνοιξε τα φτερά του και άρχισε να τα χτυπάει πιο δυνατά από ποτέ. Το σώμα του εκτοξευόταν με κάθε χτύπημα όλο και πιο μακριά. Πριν καν το καταλάβει, είχε βρεθεί σε έναν μεγάλο κήπο με κανάλια και λιμνούλες. Εκεί υπήρχαν ανθισμένες μηλιές και μοσχοβολούσαν πασχαλιές. Ω, πόσο υπέροχος ήταν ο ανοιξιάτικος καιρός.

Μετά από λίγο, ήρθαν κολυμπώντας τρεις πανέμορφοι, λευκοί κύκνοι. Με τα λαμπερά φτερά τους, γλιστρούσαν ανάλαφρα πάνω στο νερό. Το παπάκι αναγνώρισε τα όμορφα πουλιά και αισθάνθηκε μια περίεργη ζήλεια.

«Θα πετάξω κοντά σε αυτά τα όμορφα πουλιά να με δαγκώσουν μέχρι να πεθάνω. Δεν θα μου συγχωρέσουν που ενώ είμαι τόσο άσχημο θα τολμήσω να τα πλησιάσω. Αλλά καλύτερα να με σκοτώσουν αυτά παρά να με δαγκώνουν οι πάπιες, να με τσιμπάνε οι κότες, να με κλοτσάνε οι άνθρωποι και να περνάω τα πάνδεινα όλο τον χειμώνα!»

Αμέσως πέταξε πάνω στο νερό και πήγε προς τα λαμπερά πουλιά. Αυτά όρμηξαν κατά πάνω του με ανοιγμένα τα φτερά τους!

«Σκοτώστε με, εμπρός σκοτώστε με» φώναξε το καημένο το ζώο και έγειρε το κεφάλι του στο νερό περιμένοντας. Όμως τι ήταν αυτό που αντίκρισε να καθρεφτίζεται στο νερό; Είδε την εικόνα του να σχηματίζεται στο νερό, αλλά δεν ήταν πια ένα γκριζο πουλί, άσχημο και αποκρουστικό. Όχι, ήταν το ίδιο ένας κάτασπρος κύκνος με υπέροχα φτερά!

Το ασχημόπαπο είχε γίνει ένας πανέμορφος κύκνος!

Αν βγήκες από αβγό κύκνου, κύκνος θα γίνεις ακόμη και αν έχεις γεννηθεί σε μια αυλή γεμάτη με πάπιες! Χάρη στις κακουχίες που είχε υποστεί και την απόρριψη που είχε νιώσει, το νεαρό ζώο εκτίμησε την τύχη του να γίνει τόσο όμορφο και η ομορφιά του να είναι ευπρόσδεκτη από όλους.

Οι μεγάλοι κύκνοι φτάσανε στον νεαρό κύκνο και τον χάριδευσαν με το ράμφος τους. Τότε ήρθαν μερικά παιδιά στον κήπο. Πτετούσαν ψωμί και σπόρους στο νερό, και το μικρότερο φώναζε:

«Κοιτάξτε εκεί, είναι ένας καινούργιος κύκνος!»

Και τα υπόλοιπα παιδάκια συμφώνησαν πανηγυρίζοντας: «Ναι, ένας νέος, ένας νέος κύκνος εμφανίστηκε!»

Χειροκροτούσαν και χόρευαν και μετά έφεραν τη μητέρα και τον πατέρα τους να τον δουν. Έριχναν όλοι ψωμί στο νερό και έλεγαν:

«Ο νέος είναι ο ομορφότερος, τόσο νέος και τόσο αρχοντικός!»

Όλοι οι υπόλοιποι κύκνοι υποκλίνονταν μπροστά στο ασχημόπαπο που έγινε κύκνος.

Εκείνος αισθάνθηκε ντροπή και έκρυψε το κεφάλι του μέσα στις φτερούγες του. Αισθανόταν όμως μεγάλη ευτυχία χωρίς καθόλου υπερηφάνεια, γιατί μία καλή καρδιά δεν αισθάνεται ποτέ υπερηφάνεια. Θυμόταν όταν όλοι του κοροΐδεσαν πριν λίγο καιρό. Και τώρα άκουγε όλους να λένε ότι είναι το ωραιότερο από όλα τα ωραία πουλιά.

Ο ήλιος έλαμπε ζεστός και δροσιστικός, τα ανθισμένα λουλούδια χρωμάτιζαν τον κήπο και όλα ήταν υπέροχα. Ο κύκνος τίναξε τα φτερά του, ο λεπτός λαιμός του σηκώθηκε και από καρδιάς είπε:

«Τόση τύχη δεν τολμούσα ούτε να την ονειρευτώ όταν ήμουν ακόμη ασχημόπαπο!»

Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε σ' ένα μακρινό βασίλειο ένας όμορφος πρίγκιπας με τη μητέρα του τη βασίλισσα. Είχε φτάσει πια ο καιρός να παντρευτεί αλλά εκείνος ήθελε για γυναίκα του μόνο μια αληθινή πριγκίπισσα.

Έψαχνε παντού αλλά καμιά από τις κοπέλες που συναντούσε δεν ήταν πραγματική πριγκίπισσα. Ένα βράδυ είχε ξεσπάσει μια απείσια καταιγίδα.

Όλοι στο παλάτι είχαν κουκουλωθεί κάτω από τα κρεβάτια τους και άκουγαν τα μπουμπουνητά και έβλεπαν τις αστραπές από τα παράθυρά τους. Ο πρίγκιπας ετοιμαζόταν να πάει για ύπνο όταν άκουσε χτυπήματα στην πόρτα του παλατιού.

- Ποιος να γυρίζει έξω μια τόσο βροχερή νύχτα; σκέφτηκε και πήγε να ανοίξει την πόρτα.

Μπροστά του παρουσιάστηκε μια πανέμορφη πριγκίπισσα, αλλά φαντάζεστε σε τι κατάσταση. Ήταν μούσκεμα, το νερό έτρεχε από τα ρούχα της και τα γοβάκια της ήταν γεμάτα λάσπες...

«Είμαι μια - αφιού! - πραγματική πριγκίπισσα και χάθηκα - αφιού! - στην καταιγίδα!»

Την έβαλαν μέσα, της έδωσαν ζεστά ρούχα και η πριγκίπισσα τους είπε την ιστορία της. Πως είχε χαθεί στο δάσος όταν άρχισε η καταιγίδα και πως ήταν μια στ' αλήθεια μια πραγματική πριγκίπισσα.

«Αυτό θα το δούμε», είπε η βασίλισσα και πήγε να ετοιμάσει το δωμάτιο της κοπέλας. Έβαλε στο κρεβάτι της είκοσι στρώματα και από πάνω αλλά είκοσι πουπουλένια. Της έβαλε και δέκα μαξιλάρια και μεταξωτά σεντόνια. Αλλά κάτω από τα στρώματα έβαλε ένα μικρό μπιζέλι!

Το κρεβάτι της πριγκίπισσας είχε γίνει πολύ ψηλό με όλα αυτά τα στρώματα!

Όταν η πριγκίπισσα πήγε να ξαπλώσει το κρεβάτι ήταν τόσο ψηλό που χρειαζόταν σκάλα για να ανέβει!

«Έβαλα όλα αυτά τα στρώματα για να αισθάνεσαι πιο βολικά», της είπε η βασίλισσα και την καληνύχτισε.

Το επόμενο πρωί η βασίλισσα τη ρώτησε αν κοιμήθηκε καλά. Η πριγκίπισσα δίστασε για λίγο αλλά της απάντησε με ειλικρίνεια.

- «Το δωμάτιο μου ήταν πολύ όμορφο, τα σεντόνια πολύ απαλά και τα μαξιλάρια πολύ αφράτα. Αλλά... το κρεβάτι ήταν πολύ σκληρό. Ένιωθα σαν να

κοιμόμουν πάνω σε πέτρες. Όλο το βράδυ δεν κατάφερα να κοιμηθώ και σήμερα το πρωί ήμουν γεμάτη μελανιές. Πέρασα μια πολύ άσχημη νύχτα».

Τότε η βασίλισσα και ο πρίγκιπας κατάλαβαν πως η κοπέλα ήταν μια αληθινή πριγκίπισσα.

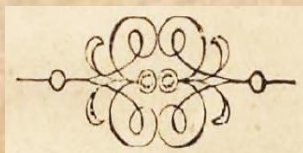

Μόνο μια αληθινή πριγκίπισσα θα μπορούσε να είναι τόσο ευαίσθητη ώστε να ενοχληθεί από ένα τόσο δαμπιζέλι κάτω από είκοσι στρώματα και άλλα τόσα πουπουλένια.

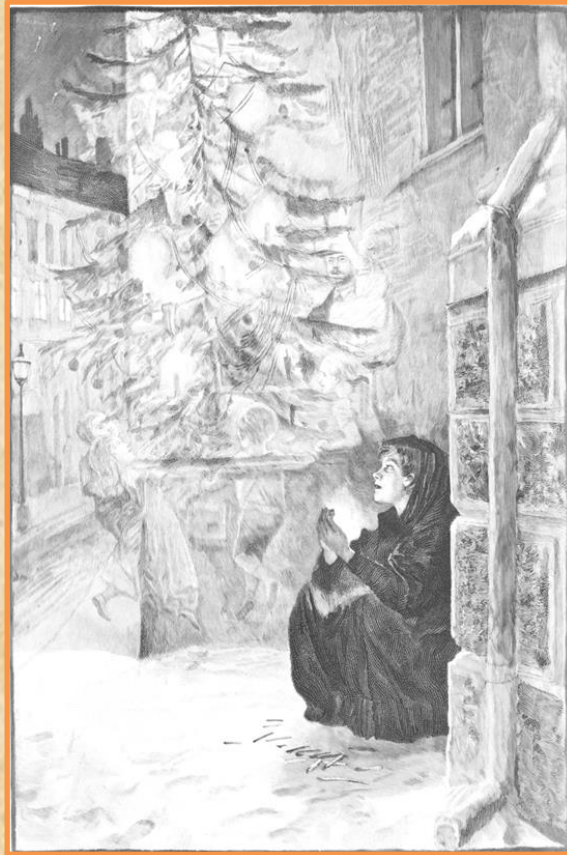
Κι ο πρίγκιπας αποφάσισε να την παντρευτεί όχι μόνο γιατί ήταν μια πραγματική πριγκίπισσα αλλά και γιατί την είχε ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που την είδε και εκείνη το ίδιο.

Ο γάμος τους γιορτάστηκε με χαρές και πανηγύρια και κράτησε 3 μέρες και 3 νύχτες.

Και αν ταξιδέψετε ποτέ κι αποφασίσετε να πάτε στο παλάτι του πρίγκιπα ζητήστε να δείτε τη κάμαρα της πριγκίπισσας. Εκεί ακόμη και σήμερα βρίσκεται πάνω σε ένα πουπουλένιο μαξιλάρι το μικρό μπιζέλι, αν δεν το έχει κλέψει κανείς. Ναι, αυτή ήταν μια αληθινή ιστορία!

Το κοριτσάκι με τα σπέρτα

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια χώρα μακρινή, το κρύο ήταν αβάσταχτο, χιόνιζε και ήδη είχε αρχίσει να βραδιάζει. Ήταν το τελευταίο βράδυ του έτους, παραμονή Πρωτοχρονιάς. Με τέτοιο κρύο και τέτοιο σκοτάδι, ένα φτωχό κοριτσάκι περπατούσε στον δρόμο χωρίς σκουφί και ξυπόλυτο.

Το κοριτσάκι φορούσε κάτι παλιές παντόφλες όταν βγήκε από το σπίτι της αλλά δεν την βοήθησαν και πολύ για να μην κρυώνουν τα ποδαράκια της. Οι παντόφλες ήταν τεράστιες, καθώς ανήκαν κάποτε στην μητέρα του. Έτσι η μικρή τις έχασε όταν έτρεξε για να αποφύγει δύο άμαξες που περνούσαν με μεγάλη ταχύτητα τον δρόμο. Τη μία δεν μπόρεσε να την ξαναβρεί και την άλλη την πήρε και εξαφανίστηκε ένας λιτσιρικός ο οποίος της φώναξε ότι θα την κάνει κούνια για το παιδί που κάποτε θα αποκτούσε.

Έτσι το κοριτσάκι περπατούσε με γυμνά ποδαράκια που είχαν μελανιάσει και κοκκινίσει από τον πάγο στο έδαφος. Την παλιά της ποδιά την είχε γεμίσει με

σπίρτα, ενώ κρατούσε κι ένα ματσάκι στη χούφτα της για να τα πουλήσει. Σε όλη τη διάρκεια της μέρας όμως δεν είχε πουλήσει ούτε ένα πακετάκι σπίρτα, ούτε κανείς της έδωσε την παραμικρή ελεημοσύνη.

Πεινασμένη και παγωμένη η μικρή συνέχισε να περπατάει με τις τελευταίες τις δυνάμεις και είχε ήδη αρχίσει να απογοητεύεται. Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν πάνω στα μακριά ξανθά μαλλιά της. Οι σκέψεις του κοριτσιού όμως πετούσαν πέρα από την ομορφιά που της έδινε το αναπάντεχο αυτό κόσμημα στα μαλλάκια της. Όλα τα παράθυρα φεγγοβολούσαν και από παντού ερχόταν η υπέροχη μυρωδιά της ψητού φαγητού. Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς, κι αυτή η σκέψη ήταν η μόνη που περνούσε από το μυαλό της δύστυχης μικρής.

Το κοριτσάκι τελικά βρήκε και κάθισε σε μια γωνία που σχημάτιζαν οι τοίχοι δύο σπιτιών. Αν και έβαλε τα ποδαράκια κάτω από το σώμα της, κρύωνε όλο και περισσότερο. Ωστόσο δεν τολμούσε να επιστρέψει στο σπίτι της χωρίς να έχει πουλήσει ούτε ένα κουτάκι σπίρτα και χωρίς να έχει πάρει ούτε ένα κέρμα. Ήταν σίγουρο ότι ο πατέρας της θα τη χτυπούσε, ενώ και στο σπίτι είχε πολύ κρύο.

Στην οροφή του σπιτιού τους είχαν μόνο τη σκεπή αλλά το κρύο έμπαινε από παντού παρότι είχαν κλείσει τις μεγαλύτερες ραγμές με άχυρο και κουρέλια.

«Πόσο καλό θα μου έκανε ένα σπίρτο!», σκέφτηκε το κοριτσάκι.

Αχ και να τολμούσε να πάρει ένα σπίρτο από το κουτάκι και να το έτριβε στον τοίχο για να ζεστάνει λίγο τα δάχτυλά της. Επιτέλους το παιδί βρήκε το θάρρος και τράβηξε ένα σπίρτο. Χριτς!

Το άναψε και ένιωσε αμέσως τη φωτιά του. Το σπίρτο έβγαζε μια ζεστή φωτεινή φλόγα μέσα από το χεράκι της μικρής. Ήταν ένα παράξενο φως. Το κοριτσάκι ένιωσε σαν να κάθεται μπροστά σε μία σιδερένια σόμπα διακοσμημένη με μπρούτζινα στολίδια, που η φωτιά της έκαιγε τόσο όμορφα και η ζεστασιά της ήταν τόσο ευχάριστη. Η μικρή άπλωσε τα ποδαράκια της για να τα ζεστάνει και αυτά αλλά τότε έσβησε η φλόγα. Η σόμπα εξαφανίστηκε και η μικρή καθόταν πια με το απομεινάρι του καμένου σπέρτου στο χέρι.

Ένα νέο σπίρτο άναψε, άρχισε να καίει και να φωτίζει. Στο μέρος που έπεφτε το φως, ο τοίχος έγινε διάφανος σαν διάδρομος! Η μικρή έβλεπε απευθείας μέσα στο σπιτικό όπου υπήρχε ένα τραπέζι με ένα εκθαμβωτικά λευκό τραπεζομάντιλο, στρωμένο με τις καλύτερες πορσελάνες, και το φαγητό -μια γεμιστή γαλοπούλα- άχνιζε υπέροχα. Ακόμα πιο μαγικό και υπέροχο ήταν όμως το ότι η γαλοπούλα πήδηξε ξαφνικά και βγήκε από την πιατέλα της, και άρχισε να τρέχει με το μαχαίρι και το πιρούνι στην πλάτη απευθείας προς το κοριτσάκι.

Τότε έσβησε το δεύτερο σπίρτο και το μόνο που μπορούσε να δει ήταν ο

χουτρός, κρύος τοίχος του σπιτιού.

Το κοριτσάκι δεν κρατήθηκε. Άναψε ένα καινούργιο σπέρτο. Τώρα η μικρή καθόταν κάτω από το πιο υπέροχο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το δέντρο ήταν μεγαλύτερο και καλύτερα στολισμένο ακόμη και από αυτό που είδε μέσα από την γυάλινη πόρτα στο σπίτι του πλούσιου εμπόρου.

Χιλιάδες φωτάκια άναβαν στα πράσινα κλαδιά του, και πολύχρωμες εικόνες από αυτές που έβλεπε από τα παράθυρα των μαγαζιών την κοιτούσαν από ψηλά. Η μικρή άπλωσε τα χέρια προς το μέρος τους, αλλά τότε έσβησε το σπέρτο.

Τα χριστουγεννιάτικα φώτα ανέβαιναν ολοένα και ψηλότερα. Τώρα η μικρή είδε ότι ήταν τα αστέρια. Ένα από αυτά έπεσε προς τη γη αφήνοντας πίσω του μια φωτεινή ουρά στον ουρανό.

«Τώρα κάποιος πεθαίνει!» είπε η μικρή.

Η γυριά γιαγιά της, η μόνη που της είχε φερθεί με αγάπη, αλλά που τώρα πια είχε πεθάνει, της είχε πει κάποτε: «Όποτε πέφτει ένα αστέρι, μια ψυχή ανεβαίνει στον Θεό!»

Το κοριτσάκι άναψε ένα ακόμα σπέρτο πάνω στον τοίχο. Μια αχτίδα φωτός άστραψε, και στην λάμψη του στεκόταν η γιαγιά της φωτισμένη, ήρεμη και ευγενική.

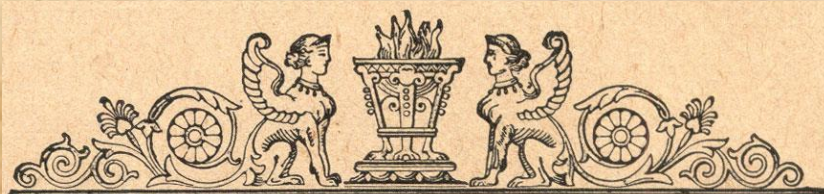
«Γιαγιά», της φώναξε η μικρή «πάρε με μαζί σου! Ξέρω ότι θα εξαφανιστείς μόλις σβήσει το σπίρτο, όπως έσβησε η σόμπα, η ψητή γαλοπούλα και το χριστουγεννιάτικο δέντρο».

Βιαστικά το κοριτσάκι άναψε και τα υπόλοιπα σπάρτα που είχε στο κουτί, γιατί ήθελε να κρατήσει την γιαγιά κοντά της. Τα σπάρτα άναψαν και σκόρπισαν τόση λάμψη ώστε φώτισε περισσότερο ακόμη και από την ημέρα.

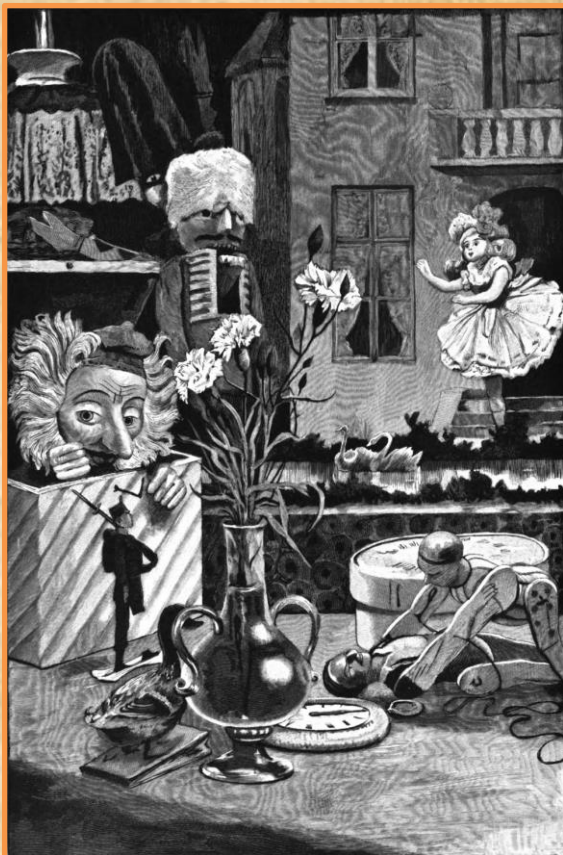

Τόσο όμορφη και μεγάλη δεν ήταν ποτέ η γιαγιά, που πήρε το κοριτσάκι αγκαλιά και πέταξαν χαρούμενες και οι δυο τους. Το κρύο, η πείνα και ο φόβος άφησαν για πάντα το κοριτσάκι. Είχε πάει στον Θεό.

Στη γωνία ανάμεσα στα δύο σπίτια καθόταν μέσα στο κρύο το μικρό κοριτσάκι με κόκκινα μάγουλα και ένα χαμόγελο σχηματισμένο στο στόμα του. Πέθανε από το κρύο την τελευταία ημέρα του χρόνου. Το πρωινό του νέου έτους πέρασε πάνω από το μικρό άφυχο κορμάκι, το οποίο βρισκόταν καθισμένο μπροστά από τα καμένα σπάρτα. «Θα προσπάθησε να ζεσταθεί!» είπε κάποιος περαστικός. Κανείς δεν ήξερε πόσα όμορφα πράγματα είχε δει και με πόση λάμψη πέρασε με την γιαγιά της προς το νέο έτος.

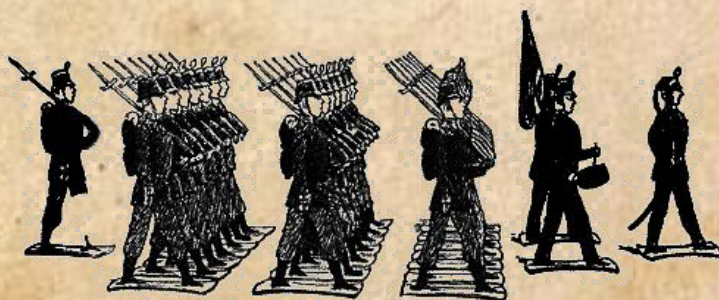

Ο μολυβένιος στρατιώτης

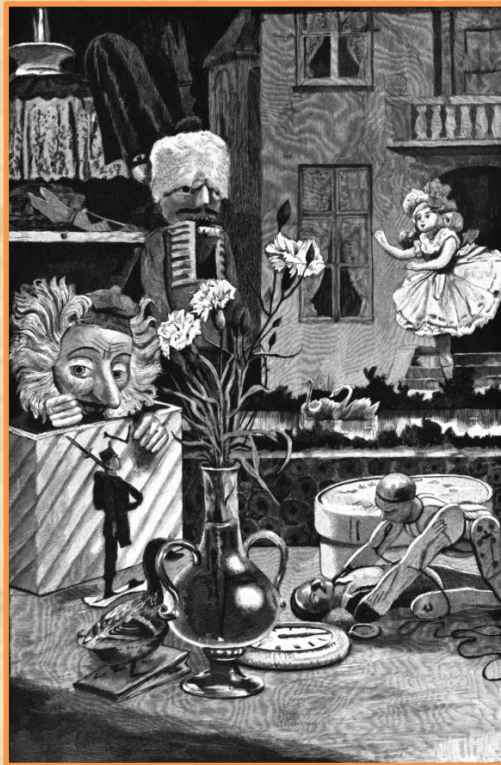

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν 25 στρατιωτάκια, όλα φτιαγμένα στο ίδιο καλούπι από μια παλιά μολυβένια κουτάλα. Ο τεχνίτης τα είχε ζωγραφίσει πολύ όμορφα! Είχε κάνει κόκκινες τις στολές τους και μαύρα τα παντελόνια τους και πράσινα τα καπελάκια τους με ένα κόκκινο φτερό.

Το ένα όμως στρατιωτάκι από λάθος είχε μόνο ένα πόδι. Παρόλα αυτά το κουτσό στρατιωτάκι στεκόταν όρθιο όπως τα άλλα που είχαν δυο πόδια. Ο τεχνίτης ενθουσιασμένος από τους μικρούς στρατιώτες που έφτιαξε τους αράδιασε στη βιτρίνα του μαγαζιού με τέτοιο τρόπο που έδιναν την εικόνα ενός μικρού στρατού.

Κάποια μέρα ένα ανδρόγυνο αφού θαύμασε αρκετή ώρα την βιτρίνα με τα στρατιωτάκια μπήκε στο μαγαζί και τα αγόρασε όλα για να τα κάνει δώρο στη γιορτή του μικρού τους γιου. Ο μικρός μόλις άνοιξε το κουτί και αντίκρισε τον μικρό στρατό έβγαλε μια φωνή από την χαρά του.

«Αχού τι ωραία στρατιωτάκια, σας ευχαριστώ πολύ για το δώρο, θα τα βάλω αμέσως κάτω να παίξω.»

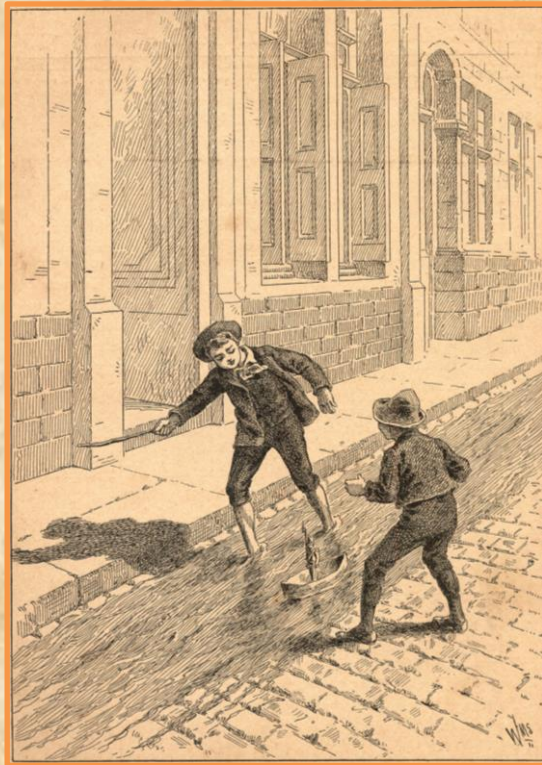
Αμέσως λοιπόν τα έστησε επάνω στο τραπέζι μαζί με τα άλλα δώρα πλάι στο ανάπηρο στρατιωτάκι στεκόταν στο ένα της πόδι σε μια χορευτική φιγούρα μια κούκλα μπαλαρίνα που φορούσε ένα κοντό φορεματάκι.

Το στρατιωτάκι μόλις αντίκρισε την κούκλα δίπλα του αισθάνθηκε ένα σκίρτημα στην καρδιά του. Αυτή η γυναίκα είναι για μένα είπε. Κρύφτηκε πίσω από έναν χάρτινο πύργο και περίμενε να νυχτώσει για να πάει κρυφά από τα άλλα στρατιωτάκια να της μιλήσει.

Το βράδυ λοιπόν μόλις τα παιδιά πήγαν για ύπνο και στο σπίτι έπεσε σκοτάδι και σιωπή το στρατιωτάκι άρχισε να φάχνει να βρει την πανέμορφη μπαλαρίνα μα πουθενά. Κουρασμένος μετά από αρκετή ώρα ξάπλωσε πάνω στο τραπέζι και αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα το πρωί μόλις ξύπνησε το αγόρι πήγε κατευθείαν στο τραπέζι

με τα παιχνίδια πήρε τον κουτσό στρατιώτη και τον έβαλε στο έξω περβάζι του παραθύρου για να φυλάει το σπίτι. Σε λίγο έπιασε δυνατή βροχή και δυο παιδιά που περνούσαν απέξω στάθηκαν κάτω από την μαρκίζα του παραθύρου για να μη βραχούν.

Κάποια στιγμή είδαν το κουτσό στρατιωτάκι και το πήραν. Αφού έφτιαξαν ένα χάρτινο καραβάκι έβαλαν επάνω το μικρό στρατιωτάκι και το έβαλαν με προσοχή πάνω στην επιφάνεια του νερού που κυλούσε στο ρυάκι του δρόμου. Ο μικρός στρατιώτης ταξίδεψε έτσι πάνω στο φύλλο για πολύ ώρα ώσπου κάποια στιγμή έφτασε σε έναν αγωγό που τον παρέσυρε σε έναν σκοτεινό υπόνομο.

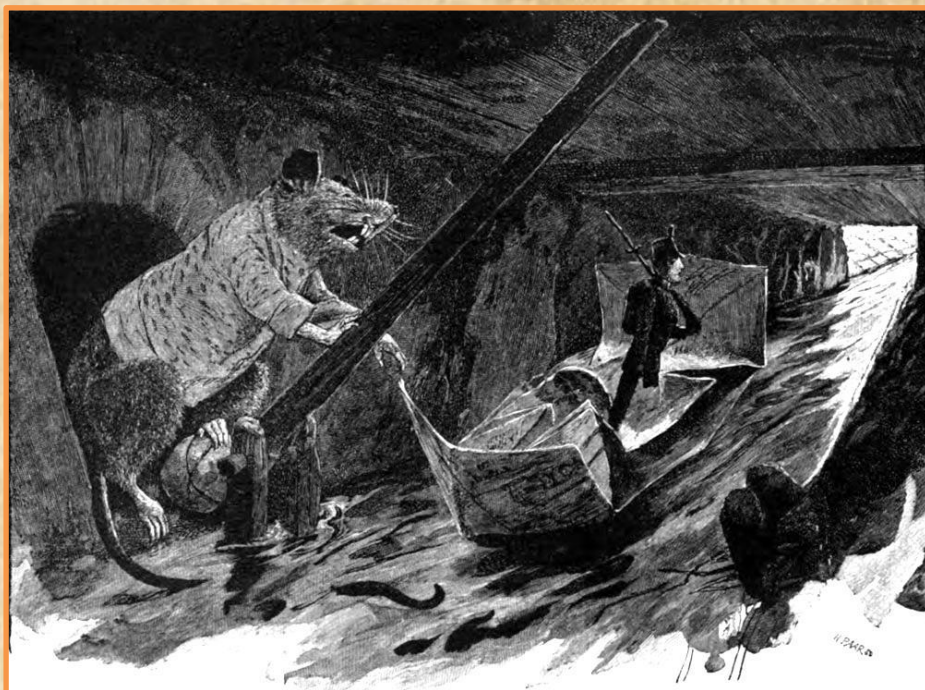
- Αχ! τι πυκνό σκοτάδι είναι αυτό εδώ μέσα;
- Αχ! τι καλά που ήταν να είχα την αγαπημένη μου χορεύτρια εδώ δίπλα μου.

Ξαφνικά την ησυχία του υπονόμου αναστάτωσαν στριγκλιές από τα πουτίκια που κατοικούσαν εκεί και ένας χοντρός πουτικός παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

- Για πες μου φιλαράκο πως βρέθηκες εσύ εδώ μέσα;
- Δεν ξέρεις πως εδώ είναι περιοχή ελεγχόμενη από εμάς τα πουτίκια;
- Έκανες παρά πολύ άσχημα που τρύπωσες στο σπίτι μας.

Το στρατιωτάκι χωρίς να δώσει καμία απάντηση συνέχισε το ήρεμο ταξίδι του στο φυλλαράκι που το παρέσυραν μακριά τα νερά του υπονόμου. Τα ποντίκια θυμωμένα από την περιφρόνηση του στρατιώτη άρχισαν αμέσως να φωνάζουν:

- Πιάστε τον, πιάστε τον μην το αφήσετε να απομακρυνθεί...
- Αυτός είναι κατάσκοπος... κατάσκοπος!

Τα νερά του υπονόμου σύντομα έφτασαν στη θάλασσα, μεγάλα κύματα αναποδογύρισαν το μεγάλο πλατύφυλλο και ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης άρχισε να βυθίζεται στα βαθιά νερά...

Όταν ένα μεγάλο φάρι τον πλησίασε γρήγορα άνοιξε το στόμα του και του κάταπτε ολόκληρο.

- Πωπωω τι πυκνό σκοτάδι είναι εδώ μέσα...

Το μικρό στρατιωτάκι δεν έχασε το θάρρος του έμεινε ακίνητο με το όπλο στον ώμο του. Κάποια στιγμή το φάρι άρχισε να σπαρταρά και να στριφογυρίζει σαν τρελό. Μετά από λίγο έμεινε ακίνητο και μετά από αρκετό χρονικό διάστημα κάποιος άνοιξε το στόμα του φαριού και μια φωνή ακούστηκε:

- Αχ! απίστευτο το στρατιωτάκι μας που το παρέσυρε το ρυάκι πριν από μερικές μέρες βρίσκεται μέσα στο στόμα του φαριού.

Τότε το στρατιωτάκι κατάλαβε τι είχε συμβεί... Κάποιος φαράς έπιασε το φάρι το πήγε στην αγορά και το αγόρασε η μαγείρισσα που δούλευε στο σπίτι

που ζούσε ο μικρός και οι γονείς του του έκαναν δώρο για την γιορτή του τα μολυβένια στρατιωτάκια. Η μαγείρισσα πήρε προσεκτικά το στρατιωτάκι από το στομάχι του φαριού και το πήγε στο τραπέζι που ήταν και τα άλλα στρατιωτάκια το μικρό αγόρι ξετρελαμένο από την χαρά του έπλυε προσεκτικά το στρατιωτάκι και φάνηκαν πάλι λαμπερά τα ωραία χρώματα της στολής του.

Ο μικρός όμως στρατιώτης ήταν ζαλισμένος από την ξαφνική επιστροφή του στο σπίτι και αισθανόταν ευτυχισμένος που βρισκόταν πλάι στην αγαπημένη του χορεύτρια. Τότε εκείνη γύρισε και κοίταξε επιτέλους το ανάπηρο στρατιωτάκι. Η καρδιά της σκίρτησε από λαχτάρα να τον αγγίξει.

Το στρατιωτάκι ένιωσε μια ευτυχία να πλημμυρίζει την καρδιά του.

Αλλά καθώς τα πράγματα πήγαιναν καλά για το ζευγάρι, μια μέρα που το αγόρι είχε τους φίλους του στο σπίτι ένα από τα παιδιά άρπαξε το μολυβένιο στρατιωτάκι και το έριξε στο αναμμένο τζάκι. Το έκανε χωρίς λόγο.

Αμέσως ο μολυβένιος στρατιώτης τυλίχτηκε στις φλόγες.

- Αχ! Αχ! Καίγομαι... Καίγομαι...

Σιγά σιγά το στρατιωτάκι άρχισε να λιώνει με την σκέψη του όμως πάντα στην πολυαγαπημένη του χορεύτρια.

Εκείνη την στιγμή η πόρτα άνοιξε από έναν δυνατό άνεμο και ο αέρας που μπήκε στο δωμάτιο παρέσυρε την μικρή χορεύτρια και την έριξε και αυτή στο τζάκι δίπλα στον αγαπημένο της στρατιώτη.

Άρχισε και αυτή λοιπόν να καίγεται πλάι του. Την επόμενη μέρα, όταν η μαμά πήγε να μαζέψει τις στάχτες από το τζάκι δεν βρήκε τίποτε άλλο, παρά μόνο μια μικρή μολυβένια καρδιά.

Έτσι τελείωσε η θλιβερή αυτή ιστορία του μικρού μολυβένιου στρατιώτη και της πανέμορφης χορεύτριας που χάθηκαν μαζί!

